ประวัติ

องค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย

ศาลเจ้าท่ามกงเยี้ย ตรัง

泰國董里府

譚公仙聖歷史

ศาลเจ้าคู่บ้านคู่เมือง ประจำจังหวัดตรัง

คำนำ

ความเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรมของชาวพุทธมหายาน นอกจากยึดหลักปฏิบัติตั้งมั่นในศีลธรรม หมั่นสร้างบุญกุศล เพื่อความไม่ประมาทในชีวิต เหมือนกับความเชื่อของชาวพุทธเถรวาท ที่แตกต่างไปจากนี้คือ มีคตินิยมขอพรบารมีจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยการบูชาสักการะองค์เทพทั้งหลายให้คุ้มครองปกปักรักษาตน เพื่อพ้นภัยเคราะห์อุปสรรคทั้งปวง มีชีวิตอยู่เย็นเป็นสุขตราบใดที่ยังเวียนว่ายตายเกิด ต้องเพียรสร้างทานบารมี ละโลภ โกรธ หลง เพื่อพัฒนาให้จิตบริสุทธิ์ยิ่งๆ ขึ้น จนถึงทางแห่งการพ้นทุกข์

การดำเนินชีวิตของชนในบางท้องถิ่น นิยมสร้างกองบุญการกุศลกับประเพณีทางพระสงฆ์ไทย ขณะเดียวกันก็ร่วมบริจาคในกองบุญของมูลนิธิตามศาลเจ้าต่างๆ เป็นการบูชาเคารพในเทพเทวาทั้งหลาย ผู้มีหิริโอตตัปปะ เมตตา ต่อมวลมนุษย์ ความศรัทธานี้ได้รับการปลูกฝังมาจากอดีตบรรพชนจีนโพ้นทะเล โดยปฏิบัติตามประเพณีลัทธิพุทธมหายานมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยสังคมและจรรโลงพระพุทธศาสนาเฉกเช่นปัจจุบันทุกวันนี้

สำหรับประเพณีไหว้องค์เทพต่างๆ ในจังหวัดตรังมีมานานหลายชั่วอายุคน โดยมีความเคารพนับถือสักการะ ในองค์เทพที่สำคัญอย่างสูงส่งพระองค์หนึ่งเป็นการเฉพาะคือ **องค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย** เปรียบประดุจเทพบิดรวงศ์ ญาติผู้อาวุโสในหมู่ชาวตรังมานานนับศตวรรษ ทรงเป็นองค์มเหสักข์ที่เลิศด้วยอิทธิปาฏิหาริย์และความศักดิ์สิทธิ์ เต็มเปี่ยมด้วยพระเมตตาต่อมวลมนุษย์ ทรงหยั่งถึงปัญหาและอนุเคราะห์ช่วยเหลือแก่ทุกชนชั้นอย่างเสมอภาค การสร้างกุศลกับองค์เทพที่เคารพศรัทธา ย่อมเกิดปิติเสมือนแสงธรรมโชติเจิดจ้าในจิตวิญญาณที่เต็มเปี่ยมด้วยสันติสุขไม่เพียงแต่เฉพาะในจังหวัดตรังเท่านั้น ที่เคารพศรัทธาสักการะองค์ท่านอย่างกว้างขวาง แม้สานุศิษย์ในจังหวัดอื่นก็ได้ก่อตั้งมูลนิธิถวายองค์ท่านอีกทั้งผู้สักการะชาวต่างประเทศทั้งใกล้ไกล มีมากเกินกว่าที่จะประมาณได้ ล้วนแต่ผูกพันซาบซึ้งในกระแสแห่งความเมตตาธรรม อันนำมาซึ่งความศรัทธาต่อพระองค์นั้นแน่วแน่มั่นคงอย่างยิ่ง

คณะกรรมการสานุศิษย์ จึงตั้งเจตนารมย์นำพระเกียรติคุณประวัติ **องค์ยุวเทพ ท่าม กง เยี้ย** มาเผยแผ่สู่สาธารณชนเพื่อแสดงถึงซึ่งความกตัญญูกตเวทิคุณในองค์ท่าน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือเล่มนี้สำเร็จเป็นรูปธรรม โดยได้รับการสนับสนุนจากบุคคลที่สำคัญ ซึ่งเป็นกำลังหลักในการจัดพิมพ์สองท่าน คือ **คุณทรงสิน ลีลาชุติพงศ์ (李譚水)** ฝ่ายเสนอริเริ่มและอุปถัมภ์ทุนทรัพย์ส่วนหลัก **คุณสมเกียรติ** แซ่ตั้ง (陳鐵霖 นำไทย) ได้เสียสละอุทิศเวลารวบรวมข้อมูลและแปล บันทึกประวัติตำนานต้นฉบับที่คัดลอกจากหลักศิลาจารึกเก่าแก่วัดเก้ามังกร วัดโบราณสถานอนุสรณ์สร้างถวายรำลึกแด่ **องค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย** ในประเทศจีน รวมทั้งผู้สนับสนุนอื่นๆ ทุกท่านที่มิได้กล่าวนามทั้งหมด จึงขอกราบขอบพระคุณ ท่านทั้งหลายอย่างยิ่ง ณ โอกาสนี้

ขอพรจาก **องค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย** จงดลบันดาลให้คณะศิษย์ผู้จัดทำและครอบครัว ตลอดจนเจ้าภาพพิมพ์หนังสือทั้งหมดและผู้อ่านทุกๆ ท่าน จงประสบแต่ความสมบูรณ์พูลผลด้วย อายุ วรรณะ สุขะ โภคะ พรชัย ทุกประการเทอญ

คณะกรรมการและเหล่าศิษย์
มูลนิธิ ธรรมคง ผู้จัดทำ
(ศาลเจ้าท่าม กง เยี้ย ตรัง)

สารบัญ

องค์ ยุวเทพ ท่าม กง เยี้ย

พระผู้ทรงอิทธิฤทธิ์กฤษดาอภินิหารโปรดมวลมนุษย์

ความศรัทธาที่ชาวตรังมีต่อองค์ยุวเทพ ท่าม กง เยี้ย

องค์ยุวเทพ ท่าม กง เยี้ย ท่านเป็นองค์เทพที่ผูกพันกับชาวตรังเชื้อสายจีนมานานแล้ว ชาวตรังส่วนใหญ่ล้วนมาขอบารมีจากองค์ท่านให้ขจัดปัดเป่าทุกข์และพึ่งพาในทุกเรื่อง ซึ่งองค์ยุวเทพ ท่าม กง เยี้ย ก็ได้โปรดแผ่เมตตาช่วยผู้ที่มาสักการะท่านให้สมปรารถนาทุกๆ คน ได้อย่างน่าพิศวงยิ่ง

การขอพรอธิษฐานจิตที่ศาลเจ้าขององค์ท่านนั้น มักจะบนบานด้วยหมูย่าง (จะเป็นชิ้นหรือทั้งตัวสุดแล้วแต่เรื่องสำคัญมากหรือน้อยและฐานะของตน) น้ำมันตะเกียง ผลไม้และขนมที่มีนามมงคล ประทัด นอกจากนี้ยังมีการบนด้วยการจุดธูปบูชาขนาดยักษ์ถวายและอื่นๆ ฯลฯ ซึ่งสิ่งของที่ใช้แก้บนนั้นกล่าวกันว่าเพื่อเป็นการเซ่นไหว้ให้กับบริวารขององค์ท่ามกงเยี้ยนั่นเอง เมื่อการบนบานประสบผลสำเร็จดังปรารถนา ให้นำสิ่งของที่บนบานไว้นั้นๆ ไปแก้บนที่ศาลเจ้าในภายหลัง

บุคคลใดก็ตามยามเมื่อประสบปัญหาที่ไม่อาจแก้ไขด้วยตนเอง ก็มักจะไปขอความสัมฤทธิ์ผลนั้นจากอิทธิปาฏิหาริย์ขององค์ท่ามกงเยี้ย ให้ช่วยขจัดปัดเป่าทุกข์ภัยนั้น นับแต่อดีตมาถึงปัจจุบันนี้มีมากมายเหลือคณา ดังนั้นความศรัทธาจึงตรึงอยู่ในจิตใจของชาวตรังอย่างแน่นแฟ้น สังเกตได้จากครอบครัวเชื้อสายจีนส่วนใหญ่ในอำเภอเมืองและอำเภอใกล้เคียง นิยมตั้งชื่อบุตรหลานนอกจากตั้งชื่อไทยก็ยังมีชื่อจีนอีกชื่อหนึ่ง โดยขึ้นต้นชื่อจีนในตัวแรกว่า **"ท่าม"** และตามหลังด้วยชื่อตัว การตั้งชื่อโดยให้มีชื่อในตัวแรกตามแซ่ขององค์ท่าม กง เยี้ย นั้นมีวิธีการคือไปบอก วัน เดือน ปี ของเด็กที่เกิดกับเจ้าหน้าที่ศาลเจ้า ให้เลือกนามที่เหมาะสมกับเด็ก ได้ชื่อแล้วให้โยนปวยถามดูว่าใช่หรือไม่ อันหมายถึงได้ยกเด็กให้เป็นลูกขององค์ยุวเทพท่ามแล้ว เพื่อจะได้เป็นสิริมงคลอยู่ในความคุ้มครองขององค์ท่าน เด็กจะได้เจริญเติบโตมีชีวิตที่ดี และปลอดภัยตลอดไป

กล่าวกันว่าองค์ท่ามกงเยี้ย ยังมีความเป็นเลิศในด้านการรักษาความเจ็บป่วย ประทานบุตรแก่ผู้ที่มีลูกยาก และบันดาลให้ฝนเป็นพิเศษ นอกจากนี้การสละทรัพย์เพื่อสร้างบุญกุศลร่วมกับองค์ท่ามกงเยี้ย ในเวลาที่ไปอธิษฐานจิตหรือ

กรณีเมื่อถึงเทศกาลของงานที่จัดขึ้นตามกฤษ์วาระสำคัญต่างๆ ทางศาลเจ้าจะเปิดบริการตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อให้สาธุชนได้เคารพสักการะบูชาเป็นพิเศษ ส่วนเงินทรัพย์ที่ได้รับบริจาคทั้งหมดจะรวบรวมไว้ในนามมูลนิธิธรรมคง ซึ่งได้นำออกไปทำคุณประโยชน์แก่ผู้ที่เดือดร้อนในรูปแบบต่างๆ ตามความเหมาะสมนั้นๆ เป็นประจำทุกปี

บุญกุศลที่ดีงามนี้เป็นบริสุทธิธรรมโชติ จากกระแสร์ธรรมบันดาลของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งองค์ท่ามกงเยี้ย เทพผู้สูงส่ง หรืออีกนัยหนึ่ง **ท่านยุวเทพ** อดีตบรรพบุรุษของชาวตรังจากประเทศจีน ได้สถิตเป็นมิ่งศรีเทพประจำจังหวัดตรัง ในศาลเจ้าคู่บ้านประจำเมืองตรัง ณ ที่นี้ตลอดกาลนาน จนถึงอนาคตเบื้องหน้าอันประมาณมิได้

ประวัติความเป็นมาและการก่อสร้าง ศาลเจ้าท่ามกงเยี้ย ในจังหวัดตรัง

เริ่มต้นจากบุคคล 3 ท่าน ซึ่งต่อมาภายหลังได้เป็นกรรมการของศาลเจ้า คือ นายสมเกียรติ แซ่ตั้ง นายสายน้ำ เรืองชัยปราการ (ไทรงาม) และนายสิน แซ่บู้ ได้ไปพบบุคคลผู้หนึ่งเป็นชายชราอายุประมาณ 90 กว่าปี ที่บ้าน ณ บริเวณสามแยกกะพัง ชื่อนายท่ามหว่า แซ่เจ็ง ภายหลังต่อมาก็เป็นผู้ดูแลศาลเจ้า ได้เล่าย้อนถึงอดีตที่ได้อัญเชิญท่านยุวเทพท่ามกงเยี้ย ว่ามีความเป็นมาเริ่มต้น โดยมีชายผู้หนึ่งซึ่งเป็นชาวอำเภอหุ้ยจิว อันเป็นบ้านเกิดขององค์ยุวเทพนั่นเอง ชายผู้นั้นมีความเป็นอยู่ในประเทศจีนอย่างแร้นแค้นยากลำบาก เห็นผู้คนในท้องถิ่นในขณะนั้นนิยมอพยพไปเสี่ยงชีวิตเอาดาบหน้าในต่างแดนนอกประเทศจีน จึงคิดอยากออกไปนอกประเทศจีนบ้าง การเดินทางในสมัยนั้นเดินทางไปทางน้ำ โดยเรือสำเภาซึ่งมีความเสี่ยงภัยสูงมาก ถ้าเรือได้ไปถึงฝั่งก็รอดชีวิต หากเรือจมก็ตายไป สุดแล้วแต่เรือสำเภาจะไปขึ้นฝั่งถึง ณ ที่ใด มิได้มีจุดหมายปลายทางที่แน่นอน ชายผู้นั้นจึงอัญเชิญขี้เถ้าในกระถางธูปที่บูชาองค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย กับยันต์ติดตัวไว้คุ้มครองตน และเริ่มออกเดินทางในปี พ.ศ. 2428 (ค.ศ.1885)

โดยคิดว่าเรือจอดฝั่งที่ประเทศใดก็จะลงไป ณ ที่ประเทศนั้น ซึ่งมักจะเป็นประเทศต่างๆ ในเอเซียอาคเนย์ เช่น ลาว ไทย เวียดนาม อินโดนีเซีย สิงคโปร์ เป็นต้น ในที่สุดเรือก็มาจอดที่ประเทศไทย มิได้จมหายไปเสียก่อน เขาจึงได้มาอยู่ที่เมืองไทย หลังจากขึ้นฝั่งแล้วก็ออกหางานทำไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมาถึงจังหวัดตรัง ได้อาศัยอยู่บริเวณที่เป็นศาลเจ้าในปัจจุบันนี้นั่นเอง โดยสร้างที่อยู่อาศัยเป็นกระท่อมเล็กๆ ยังชีพด้วยการปลูกผัก ขณะเดียวกันก็จัดหาโต๊ะ กระถางธูป มาเพื่อบูชาสักการะยันต์ที่อัญเชิญองค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย โดยไหว้บูชาถึงองค์ท่านเป็นประจำทุกๆ วัน ซึ่งมิได้มีสิ่งใดพิเศษให้ปรากฏ ต่อมามีบุคคลอื่นๆ ก็มาสักการะกราบไหว้ด้วย ก็มีเหตุเลื่องลือถึงความศักดิ์สิทธิ์ขององค์ท่าน สามารถบันดาลรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้หาย และช่วยให้สัมฤทธิ์ผลในสิ่งต่างๆ ที่ขอพรจากองค์ท่านยุวเทพท่ามกงเยี้ย มีมากมายหลายหลากทำให้มีผู้คนหลั่งไหลมากราบไหว้มากยิ่งๆ ขึ้น จนต้องขยับขยายกระท่อมปลูกให้ใหญ่กว่าเดิม แต่กระนั้นก็ไม่เพียงพอแก่การรองรับผู้คน กระท่อมต้องขยับขยายปลูกใหม่ถึงสามครั้ง ในที่สุด จึงได้ก่อสร้างใหญ่จนกลายเป็นตึกถาวรในปี พ.ศ.2496 (ค.ศ.1953) ช่วงระยะที่ก่อสร้างตึกอยู่ก็ยังมีการขยายสร้างต่อเติม เพื่อให้เพียงพอแก่

การรองรับผู้คนที่หลั่งไหลมาสักการะองค์ยุวเทพ ท่านจึงได้มาประทับร่างทรง เพื่อชี้แนะการตั้งโต๊ะหมู่บูชาให้เป็นทางการอย่างถูกต้อง ซึ่งได้สร้างศาลเจ้าให้เป็นตึกถาวรโดยการดำเนินการของนายสิน แซ่บู้ จนกระทั่งสำเร็จ แต่ยังต้องขยายสร้างห้องเก็บของ ห้องเสมียน ระหว่างที่ก่อสร้างอยู่นั้น เงินที่ต้องใช้จ่ายในการก่อสร้างมีไม่เพียงพอ แต่องค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ยได้เข้าประทับทรงสั่งให้สร้างต่อเติมไป เงินจะมาเพิ่มขึ้นเอง จึงขยายสร้างห้องรักษาผู้ป่วย โรงทาน พร้อมทั้งขุดสระน้ำใหญ่ 2 สระ สระหนึ่งไว้เลี้ยงปลาที่มีคนนำมาปล่อย อีกสระหนึ่งไว้สำหรับปล่อยเต่าและตะพาบน้ำ ปัจจุบันสระตะพาบน้ำและเต่าถูกยกเลิกไปแล้ว เพราะมีคนมาขโมยจับไปกิน ทั้งยังทำให้สกปรก สระจึงถูกปล่อยให้ทิ้งร้างไปโดยปริยาย ระยะเวลาที่องค์ท่ามกงเยี้ยได้ถูกอัญเชิญจากประเทศจีนมาถึงจังหวัดตรังนับเวลาช่วงต้นที่ยังไม่ปรากฏการณ์ใด ๆ ในระยะแรกนั้นประมาณ 68 ปี จากนั้นมาจนถึงปัจจุบันนี้ เมื่อท่านได้สำแดงบุญญาภินิหารช่วยผู้คนที่ทุกข์ยากและเดือดร้อนเป็นระยะเวลา อีก 44 ปี รวมระยะเวลาแรกเริ่มมาจนถึงวันนี้ประมาณ 112 ปี ที่องค์ท่ามกงเยี้ยได้มาสถิตย์อยู่กับลูกหลานสานุศิษย์ทั้งหลาย.

การสื่อกับองค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย

ในอดีตเคยมีร่างทรงที่องค์ท่ามกงเยี้ยเข้าประทับทรง ในสมัยแรกเข้าประทับทรงนายเหล่าซาม (ไม่ทราบแซ่) ชาวอำเภอย่านตาขาว ต่อมาร่างทรงถึงแก่กรรมเมื่อปี พ.ศ. 2516 หลังจากนั้นมิได้มีการประทับทรงผู้ใดอีกเลยแม้กระทั่งปัจจุบันทุกวันนี้ แต่มีการสื่อตอบผู้มาสักการะถามทางใบเซียมซีให้เขย่าติ้วขอใบเซียมซีหน้ารูปบูชาอันศักดิ์สิทธิ์ของท่านในศาลเจ้า โดยขอถามครั้งละ 1 คำถาม ต่อการเขย่าติ้วขอใบเซียมซี 1 คำตอบ ซึ่งการเฉลยตอบปัญหาล้วนทราบกันทั่วไปว่า ตอบผู้ถามได้อย่างแม่นยำยิ่งนัก ใบเซียมซีมี 3 สี สีขาว หมายความว่าดีเลิศ ผลที่หวังไว้จะสำเร็จดังปรารถนา สีเหลืองผลที่หวังไว้อยู่ในระดับกลาง สีแดงแสดงว่าไม่ดีไม่สมปรารถนาต้องสะเดาะเคราะห์ เช่น ถวายน้ำมันตะเกียงบูชา ฯลฯ ส่วนการบนบานขอให้กิจการบางอย่างสำเร็จหรือไม่นั้น ให้โยนปวยถามดู ถ้าคว่ำทั้งสองอันหรือหงายทั้ง 2 อัน แสดงว่าไม่สำเร็จดังมุ่งหวัง จะต้องบนบานถวายเครื่องสักการะอย่างหนึ่งอย่างใด ที่นิยมคือบนบานด้วยหมูย่าง จะเป็น 1 ก.ก. หรือ 2 ก.ก. หรือทั้งตัว จากน้อยไปหามาก หรือตามความสำคัญของกิจการนั้นๆ แล้วโยนปวยถามดู ถ้าคว่ำอันหงายอันคือได้รับผลสำเร็จ ภายหลังผลเป็นที่สำเร็จแล้วให้แก้บนในเวลาไม่นานเกินไป.

คณะกรรมการที่บริหารดูแลศาลเจ้า

คณะกรรมการที่เข้ามาดูแลและบริหารศาลเจ้าเริ่มมีครั้งแรก เมื่อได้สร้างกระท่อมครั้งที่ 3 ซึ่งมีลำดับมาดังนี้

รายนามคณะกรรมการ	ตำแหน่ง	ระยะเวลาดำรงตำแหน่ง
1. นายกู้ แซ่จุ๋ง	เป็นผู้ดูแลศาลเจ้า	ประมาณ 10 กว่าปี
2. นายอิน แซ่ฉั่ว (เมื่อสร้างตึกถาวร)	”	12 ปี
3. ปลัดดำ แซ่อึ้ง	”	ปี 1962-74 รวม 12 ปี

ระยะนี้มีการขัดแย้งระหว่างปลัดดำกับร่างทรง ปลัดดำจึงลาออกไป

องค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ยจึงได้เข้าประทับทรง และองค์ท่านเป็นผู้ชี้เลือกกรรมการเข้ามาบริหาร 3 ท่าน คือ

4. ก. นายสมเกียรติ แซ่ตั้ง (นำไทย) เป็นผู้จัดการ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งอยู่

ข. นายเคว่งไถ่ แซ่อึ้ง (เคว่งไถ่) เป็นเสมียน ดำรงตำแหน่ง 10 กว่าปี (ถึงแก่กรรม)

ค. นายซือไฟย แซ่ปึง (บั่นเซ่งเฮง) เป็นเหรัญญิก ดำรงตำแหน่ง 3-4 ปี ปี 1974-1977 (ถึงแก่กรรม)

ต่อมามีกรรมการเข้ามาบริหารดูแลศาลเจ้าเพิ่มขึ้นอีก 3 ท่าน คือ

5. ก. นายฮิน แซ่ฉั่ว (กรรมการเก่าที่เป็นใหม่) ที่ปรึกษา

ข. นายฉิน เที่ยงธรรม เป็นเจ้าของโรงพระ ปี 1972-1976 ปัจจุบันถึงแก่กรรม

ค. นายแดง แซ่เจ็ง รองเจ้าของศาลเจ้าประมาณ 14 ปี ปัจจุบันถึงแก่กรรม

อีก 4 ท่าน เป็นกรรมการทั่วไป

ง. นายข้ม เสาวภาค (ผู้ดูแลศาลเจ้า)

จ. นายสิน บุญเจริญ (แซ่ปู้) (ผู้ดูแลศาลเจ้า)

ฉ. นายหยิ่ม แซ่ลิ้ม (ผู้ดูแลศาลเจ้า)

ช. นายมุก แซ่จัง (ผู้ดูแลศาลเจ้า)

ส่วนตำแหน่งเหรัญญิกกำหนดให้ดำรงตำแหน่งในหน้าที่คราวละ 4 ปี มีดังนี้

1. นายฮวด แซ่เต้ ต่อมาลาออก
2. นายยิ่ง ไทรงาม ดำรงตำแหน่ง 8 ปี (ถึงแก่กรรม)
3. นายยื่น ว่องเจริญ (นายกิมหยุ่น แซ่หว่าง) ปัจจุบันดำรงตำแหน่งอยู่

คณะกรรมการที่ดำรงตำแหน่งในขณะปัจจุบันมีทั้งกรรมการเก่าที่ยังคงดำเนินงานบริหารอยู่ และคัดเลือกเพิ่มเติมเข้ามาดำรงตำแหน่งใหม่ดังต่อไปนี้

คณะกรรมการเก่า	**ดำรงตำแหน่ง**
1. นายสายน้ำ เรืองชัยปราการ	เลขานุการศาลเจ้า
2. นายยรรยง วิโนทัย (แซ่ฉั่ว)	ที่ปรึกษา (ถึงแก่กรรม)

คณะกรรมการเก่า

1. นายยื่น ว่องเจริญ	เหรัญญิก
2. นายรุ่งโรจน์ สว่างสมุทร (รับการแต่งตั้งจากกระทรวงมหาดไทย)	ผู้ตรวจตราสอดส่อง
3. นายสุนทร พงศ์เจริญพิทย์ (รับการแต่งตั้งจากกระทรวงมหาดไทย)	ผู้ปกครองศาลเจ้า

กิจกรรมของศาลเจ้าท่ามกงเยี้ย ซึ่งจดทะเบียนตามกฎหมายในนามมูลนิธิธรรมคง ช่วยงานสาธารณกุศลมีดังนี้

กิจกรรมประจำปี

1. ช่วยบรรเทาทุกข์ภัยธรรมชาติ เช่น

1.1 วาตภัย

1.2 อัคคีภัย

1.3 อุทกภัย และภัยอื่นๆ

โดยช่วยเหลือในรูปของสิ่งของและเงินสด

2. ด้านการศึกษา

2.1 ช่วยทุนการศึกษา

2.2 ทุนอาหารกลางวันสังกัดโรงเรียนประถม โดยจ่ายงบประมาณเป็นรายปี ปีละ 40,000 บาท ตลอดไป

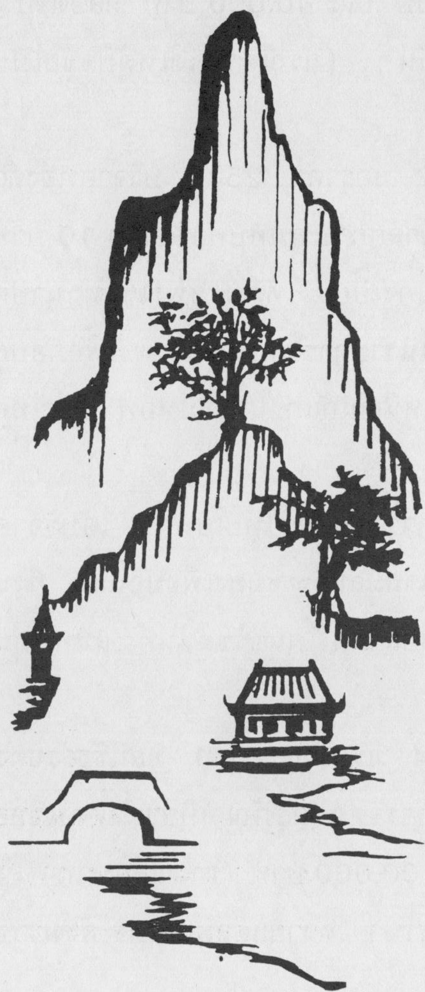
3. กิจกรรมพิเศษอื่นๆ (กรณีตามแต่เหตุปัจจัยเป็นสำคัญ) เช่น

3.1 วันที่ 2 มกราคม 2541 บริจาคทองคำน้ำหนัก 30 บาท และผู้ที่มาสักการะสมทบทองคำอีก 10 บาท ในนามศาลเจ้าโรงพระท่ามกงเยี้ย ให้กับ ฯพณฯ ท่านายกรัฐมนตรี ชวน หลีกภัย ในรายการไทยช่วยไทย เพื่อกอบกู้สภาวะเศรษฐกิจตกต่ำชำระหนี้เงินกู้แก่ ไอ เอ็ม เอฟ ประเทศสหรัฐอเมริกา

3.2 ในรายการไทยช่วยไทยเช่นกัน ได้บริจาคเงินสด 50,000 บาท ในนามมูลนิธิธรรมคงเพื่อมอบแก่ ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดตรัง นายสวัสดิ์ กฤตรัชตนันท์ สมทบทุนชำระหนี้ ไอ เอ็ม เอฟ

3.3 วันที่ 24 มีนาคม 2541 มูลนิธิธรรมคงบริจาคเงินช่วยเหลือโครงการจัดหาครุภัณฑ์ที่ขาดแคลนของโรงพยาบาลตรัง เป็นเงิน 100,000 บาท (หนึ่งแสนบาท) ในวโรกาสวันครบรอบ 84 พรรษา ถวายแด่สมเด็จพระสังฆราช ณ โรงพยาบาลตรัง

譚公的傳說

ประวัติองค์เทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ทรงกฤษดาอภินิหาร
ท่าม กง เยี้ย

ณ ถิ่นกำเนิดในประเทศจีน

ความเป็นมาของแดนศักดิ์สิทธิ์วัดเก้ามังกร (九龍峰祖廟) บนภูเขาเก้ามังกร และศาลา เต็ก เต๋า เต็ง (德道亭) เชิงเขา ตรงที่ละสังขาร ณ ตำบลหุ้ยตัง อำเภอหุ้ยจิว มณฑลกวางตุ้ง ของประเทศจีนตอนใต้ บริเวณเชิงเขาและบนยอดเขาเก้ามังกร เป็นสถานที่ตั้งของศาลาเต็กเต๋าเต็งและวัดโบราณชื่อวัดเก้ามังกร สถานที่ศักดิ์สิทธิ์รำลึกแด่เทพผู้ทรงมหิทธานุภาพ ท่าม กง เยี้ย หรืออีกสมญานามหนึ่งของท่านคือ องค์ยุวเทพ ผู้ทรงฤทธิ์ อัน มีประวัติมานานแต่ครั้งโบราณกาล กล่าวไว้ว่าคุณประโยชน์ และสิ่งที่ท่านบำเพ็ญเพื่อผู้อื่น เป็นที่เลื่องลือไปทั่วสี่คาบสมุทร ตำนานที่สำคัญของศาลา และวัดโบราณเก่าแก่แห่งนี้มีมานาน หลายชั่วอายุคน ซึ่งระบุว่าศาลาได้สร้างขึ้นในยุคต้นราชวงศ์เหม็ง (ค.ศ. 1383) ประมาณ 600 กว่าปีมาแล้ว ส่วนวัดสร้างใน ค.ศ. 1434 เหล่าผู้ศรัทธารุ่นหลังยกย่องเอ่ยถึงท่านด้วยความ เคารพบูชาว่า **“ท่ามกงเยี้ย”** ชาวจีนหมายถึงองค์ปู่ท่าม ผู้ทรง อิทธิฤทธิ์ (กง แปลว่า ปู่ เยี้ย คือ เทพผู้ศักดิ์สิทธิ์)

องค์ยุวเทพเกิดตอนปลายราชวงศ์หงวนคาบกับต้น-ราชวงศ์เหม็งของจีน (ตรงกับสมัยอยุธยาตอนต้นของสมเด็จ

พระบรมราชาธิราชที่ 1 ของไทย) ถิ่นกำเนิดก็คือเมืองกุยสร้านในสมัยโบราณ ปัจจุบันนี้คือที่ตั้งของหมู่บ้านท่ามกั๊กตามชื่อของตระกูลท่าม ปัจจุบันนี้คนในท้องถิ่นที่สืบสกุลมาจากแซ่ท่ามยังคงมีอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านท่ามกั๊ก(ชนท้องถิ่นคือชาวจีนแคะ) วันเวลาเปลี่ยนไป ภูมิประเทศได้ถูกคลื่นเซาะแปรสภาพกลายเป็นทะเล บริเวณที่เป็นหมู่บ้านก็เคลื่อนเข้าในมุมของสันดอนติดกับแผ่นดินใหญ่

จากหลักฐานตำนานของวัดเก้ามังกร ได้บันทึกถึงบุคลิกลักษณะอันเด่นพิเศษขององค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย ว่าท่านมีบารมีแห่งอิทธิฤทธิ์และบุญฤทธิ์โดยกำเนิด จนปรากฏประจักษ์ชัดในช่วงอายุเยาว์วัยประมาณ 7-8 ขวบ ท่านแสดงปรากฏการณ์อันน่าพิศวงมากมาย จนหมู่ประชาชนเลื่องลือตั้งแต่ยุคสมัยนั้นจนกระทั่งปัจจุบันนี้ บัณฑิตทั้งหลายได้บันทึกเรื่องราวที่สำคัญเกี่ยวกับองค์ท่านในหลายๆ เรื่อง อีกทั้งยังมีบันทึกจดหมายเหตุตอนหนึ่ง บรรยายประวัติชีวิตขององค์ท่านที่มีเหตุให้ได้พบปะกับข้าหลวงแห่งเมืองกุยสร้าน ซึ่งส่วนราชการของรัฐได้จดบันทึกเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์อ้างอิงความเป็นบุคคลที่อยู่เหนือปุถุชนจริงในสมัยนั้น ในอีกแง่หนึ่งให้คนรุ่นหลังได้ขบคิดและศึกษาต่อไป.

วัยเยาว์ตอนต้น

องค์ยุวเทพถือกำเนิดในสกุลแซ่ท่าม นามว่า อู๋เต็ก อายุได้ 3 ขวบ บุพการีทั้งสองต่างได้เสียชีวิตจากท่านไป อาผู้ชายได้เลี้ยงดูท่านสืบต่อมา ตอนเยาว์วัยท่านช่วยเลี้ยงวัวให้อาแต่ส่วนใหญ่ท่านมักจะไปอาศัยอยู่บ้านของยายอีกที หมู่บ้านนี้ซึ่งอยู่ถัดไปชื่อว่า หมู่บ้านหม้ายเถียนชุน (บ้านนาข้าวสาลี) โดยช่วยงานต่างๆ และเฝ้าเลี้ยงวัวให้ยายตามสภาพความเป็นอยู่ของชาวชนบทเป็นนิจ

ในยุคอดีตกาลของหมู่บ้านหม้ายเถียนชุน เมื่อฤดูใบไม้ผลิได้หมุนเวียนมาบรรจบครบปีอีกวาระหนึ่ง ตรงกับเทศกาลปีใหม่วันตรุษจีน วันแห่งความสุขสันต์ของฤดูกาลดังเช่นทุกๆ ปีที่ผ่านมา

อากาศบริสุทธิ์ยามเช้าของป่าเขาลำเนาไพรนำความชุ่มฉ่ำของสายน้ำไหลเอื่อยๆ ผ่านโขดหินริมผา ลมอ่อนพัดแผ่วๆ เป็นระยะๆ ผ่านทุ่งข้าวสาลีเขียวขจี ธรรมชาติงดงามหาใดปาน น้ำค้างพร่างพราวจับตา ระยิบระยับเหมือนเกล็ดเพชรประกายรุ้ง ทุ่งบุปผาไม้ดอกพฤษชาติบานสะพรั่งหอมกรุ่นทั่วทุ่งดงไพรบนเขาสูง กลีบแย้มสีสรรชูช่อเบิกตระการตาแมลงผึ้งสาระวนเสาะ
11 คล้าวหาน้ำหวาน จิ้งหรีดแมลงไพรประสานเสียงร้องกรีดระงม

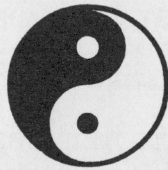
ฟังเหมือนดังดนตรี ผีเสื้อปีกงามเริงระบำ นกน้อยเจื้อยแจ้วเจรจาบนกิ่งไม้ ทุ่งข้าวสาลีเขียวขจีเหมือนพรมยักษ์ผืนใหญ่ปูแผ่ไปทั่วพื้นแผ่นดินสะท้อนกับสีเงินยวงของสายธารไหลเลียบหน้าผา ไม่รู้ว่าไปสิ้นสุดแห่งหน ณ ที่ใด ธรรมชาติอันบริสุทธิ์บ้านป่าแห่งดงไพรสงบเรียบของชนบทบริเวณหมู่บ้านใกล้ภูเขาเก้ามังกร

เด็ก ๆ กลุ่มหนึ่งต่างขี่วัวของตน ควบคะนองขึ้นไปบนเนินสูงบนภูเขา ส่งเสียงขับขานร้องเพลงอย่างเบิกบานสำราญใจ มีเด็กน้อยร่างใหญ่โตแข็งแรงล่ำสันกว่าเพื่อน ๆ ในกลุ่มเหล่าเด็ก ๆ พวกนี้ จึงถูกเรียกกันติดปากว่า เจ้าโต นำหน้ากลุ่มเด็กเลี้ยงวัวมุ่งไปยังบนภูเขา มองไกล ๆ ดูราวกับขบวนกองคาราวานม้าเคลื่อนตัวเลือนหายไปในสายหมอกที่แผ่กระจายขมุกขมัวดั่งละอองสีขาวในยามเช้า จนลับสายตาในเหลือบเขาหมอกขาวนั้น

บนยอดภูเขามีลานโล่งและหญ้าสด เด็ก ๆ ต่างลงจากหลังวัวของตนเพื่อปล่อยฝูงวัวไปเล็มหญ้าอ่อนอย่างอิสระเสรี

เว้นแต่ท่านองค์อู๋เต็ก แต่เพียงผู้เดียวยังมิยอมลงจากหลังวัวของตน แต่กลับควบเร็วขึ้นอย่างผาดโผน สองเท้ายืนบนหลังวัวของตนที่กำลังโจนทะยานควบมาอย่างรวดเร็ว มือยึดเชือกยืนบนหลังวัวควบไปรอบ ๆ ลานหญ้าได้ประมาณ 20 นาที แล้วก็กระโดดขึ้นไปเบื้องบนฟ้าสูงลิบลิ่ว จากนั้นก็ม้วนตัวตีลังกา

ลงมาหลายตลบ แล้วจึงยืนบนพื้นดิน เหล่าเพื่อนๆ ทั้งหมด รู้สึกทึ่งและตะลึง ล้วนแต่ชื่นชมในความสามารถที่แปลกตาน่าพิศวง เด็กๆ ทั้งหลายยกย่องเปรียบท่านว่าเป็น ซุนหงอคง (เห้งเจีย) แห่งยุค จึงได้พร้อมใจกันตั้งสมญานามแก่ท่านใหม่ว่า **"ยุวเทพ ผู้ทรงฤทธิ์"** ตั้งแต่นั้นมา

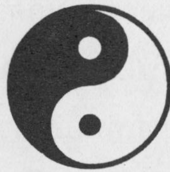
ย่อส่วนหินยักษ์

ฝูงวัวเล็มหญ้าอยู่อย่างเพลิดเพลิน เด็กๆ ก็หันมาจับกลุ่มเล่นกันอย่างมีความสุข เจ้าโตซึ่งเป็นเด็กตัวโตกว่าใครในกลุ่มอยากท้าเพื่ออวดกำลังของตนกับเพื่อนๆ จึงชักชวนให้พวกเพื่อนๆ มาประลองกำลังโดยดึงเชือกกับเด็กๆ เด็กทุกคนพ่ายแพ้สู้เขาไม่ได้ เจ้าโตจึงท้าใหม่ให้เด็ก 2 คน มาสู้ดึงเชือกกับเขาเพียงคนเดียวดูอีกครั้ง แต่ไม่มีใครจะชนะเขาได้แม้จะเป็นต่อให้ เมื่อเห็นว่าทุกๆ คนสู้เขาไม่ได้ เจ้าโตจึงหันไปชักชวนท่านยุวเทพมาลองกำลังสู้ดูบ้าง แต่ยุวเทพตอบว่า **"2 คนสู้เจ้าคนเดียวยังแพ้แล้วข้าจะสู้ได้อย่างไร"** เจ้าโตรู้สึกผยองตนขึ้นมาทันที ที่แม้แต่ยุวเทพก็ยังไม่อยากสู้และรับคำท้า เจ้าโตขี้โอ่ให้ทุกคนเรียกตนด้วยสมญานามใหม่ที่ยกตนและควรให้เกียรติว่า "เจ้าโตผู้ทรงพลัง" ท่านยุวเทพไม่ได้พูดว่ากระไร แต่ได้เดินตรงไปยังหินสีเขียวใหญ่โตก้อนหนึ่ง กว้าง ยาว และหนาประมาณด้านละ 12 ฟุต ทันทีทันใดยุวเทพกระโดดขึ้นราวกับนกอินทรีย์บินทะยาน แล้วไปยืนผงาดบนหินใหญ่ก้อนนั้น ต่อจากนั้นก็กระโดดลงมาพร้อมกับใช้มือทั้งสองโอบอุ้มหินใหญ่ก้อนนั้นยกขึ้นสูง ด้วยความใหญ่มโหฬารของหินที่ถูกเขยื้อนให้บังเกิดเสียงครืนลั่นดังสนั่นเหมือนดั่งภูเขาถล่ม จนฝูงวัวที่

กำลังเล็มหญ้าอยู่ตื่นตกใจสะดุ้งกลัว ครั้นแล้วท่านยุวเทพก็ใช้มือขวาโยนหินยักษ์ก้อนนั้นขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้วใช้มือซ้ายเพียงข้างเดียวรับหินนั้น เมื่อหินตกลงมาก็โยนหินขึ้นไปใหม่สลับรับด้วยมืออีกข้างหนึ่ง โยนแล้วรับสลับกันไปเรื่อยๆ จนหินนั้นกลายเป็นเล็กลงๆ ทุกที ในที่สุดหินก้อนนั้นได้กลายเล็กลงจนเหลือเท่าฟองไข่ไก่ จึงได้วางลงบนพื้นหญ้า เพื่อนๆ ทั้งหลายต่างทึ่งอัศจรรย์ใจ เริ่มรู้แก่ใจว่าท่านนี้คือผู้ซึ่งสวรรค์ส่งมาโดยแท้ ขณะเดียวกันเจ้าโตเพื่อนร่างใหญ่ก็รี่เข้ามา อยากลองหยิบหินเท่าฟองไข่ไก่นั้นดูบ้าง เมื่อสองมือที่ยื่นไปจับขยับหินนั้นก็หาได้เขยื้อนไม่ ผลักดูใหม่กี่ครั้งก็ไม่ขยับเขยื้อนเลยแม้เพียงสักนิดเดียวก็หาขยับไม่ เจ้าโตขอให้ท่านยุวเทพหยิบหินนั้นวางบนมือของเขาดู ยุวเทพบอกว่า **“ของนี้ห้ามลองเล่นถ้าเจ้าลองเมื่อไหร่มือเจ้าจะหักทันที”** เจ้าโตหาได้เชื่อฟังไม่ยิ่งขยั้นขยอให้เขาได้ลองถือก้อนหินนั้น ท่านยุวเทพจึงวางหินนั้นบนฝ่ามือซ้ายของเจ้าโต ผลคือมือซ้ายหักทันที และเลือดสดๆ ก็ไหลแดงฉานออกมาเจ้าโตร้องไห้ดังลั่นน้ำตาไหลพราก ทุกๆ คนตกใจกลัวและกังวลยิ่งนัก ท่านยุวเทพจึงบอกให้เพื่อนๆ ไปนำใบไม้สมุนไพรในป่านั้นมาจำนวนหนึ่ง นำใบสมุนไพรพอกไว้ที่แขนของเจ้าโต ไม่ถึง 1 นาที มือที่หัก ถูกเยียวยาหายเป็นปลิดทิ้งเหมือนปกติ เจ้าโตร้องบอก “ข้าไม่เป็นไรแล้ว” เด็กๆ

13

ต่างก็ดีใจพร้อมกับพูดว่า ไม่มีอะไรในใต้หล้าที่จะต้องกลัว ถ้าหากมีท่านยุวเทพผู้ทรงฤทธิ์อยู่เคียงข้างพวกเราเช่นนี้ เจ้าโตจึงว่า “มีท่านยุวเทพจะขึ้นเขาไปจับเสือหรือลงทะเลไปจับพญานาคก็ไม่ต้องเกรงกลัวอีกแล้ว ท่านสามารถช่วยพวกเราได้ทุกกรณี”

ขว้างก้อนหินเรียกนกอินทรี

ทันใดนั้นบนท้องฟ้า ปรากฏมีนกอินทรี 2 ตัว บินมาส่งเสียงร้องดัง แล้วบินไปเกาะบนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง คนท้องถิ่นสมัยนั้นเชื่อกันว่า ถ้านกส่งเสียงร้องดังขณะที่กำลังบินอยู่นกอินทรีบอกเหตุพายุจะมา ถ้าเกาะบนกิ่งไม้แล้วร้องหมายถึงฝนกำลังจะตก เพื่อนๆ ขอร้องให้ยุวเทพช่วยจับนกอินทรีคู่นั้นลงมา แต่ท่านตอบว่า "ถ้าขึ้นไปจับมัน มันก็บินหนีไปเสียก่อนถึงตัว ใครจะจับมันได้" พูดไม่ทันขาดคำ เจ้าโตก็จัดการเอาก้อนหินก้อนหนึ่งขว้างไปที่นกอินทรีคู่นั้น มันทั้งสองก็บินหนีขึ้นไปบนท้องฟ้า ยุวเทพจึงหยิบหินเล็กก้อนหนึ่ง แล้วหลับตาขว้างไปยังนกอินทรีคู่นั้นนกอินทรีทั้งคู่ก็ตกลงมาพร้อมกันบนพื้นดิน เด็กๆ ทั้งหลายต่างพากันหัวเราะดีใจ วิ่งกรูจะไปจับนกอินทรีคู่นั้น เจ้าโตวิ่งนำลิ่วไปหน้าก่อนใครๆ นกอินทรีคู่นั้นกางปีกกว้างใหญ่ของมันแสดงท่าทางดุร้ายเตรียมสู้ โดยมุ่งร้ายตรงไปยังเจ้าเด็กคนโตนั้นทันที เจ้าโตหาได้ระแวดระวังตัวไม่จึงถูกมันจิกอย่างแรงจนเลือดไหลแดงออกมาเป็นทางไม่มีใครกล้าไปตอแยมันอีกเลย ท่านยุวเทพจึงจับนกทั้งคู่ไปเลี้ยงที่บ้านซึ่งมันก็เชื่องราวกับไก่บ้าน เวลาผ่านไปกว่าครึ่งค่อนวันแล้วทุกคนเลิกการละเล่นขึ้นขี่วัวของตน แล้วพากันกลับไปยังหมู่บ้านเด็กๆ ทั้งหมดก็นำเรื่องราวที่เกิดขึ้นไปเล่าสู่ยังพวกผู้ใหญ่ แต่ไม่มีผู้ใดเชื่อว่าเป็นไปได้ในครั้งนั้น.

สุ่มปลาดักกุ้ง
โปะดินเหนียวบนตัววัวกลายเป็นวัวอ้วนพี

วันหนึ่งยุวเทพนำวัวไปดูแลเลี้ยงบนภูเขา โดยผูกมันไว้กับต้นไม้ใหญ่ แต่ไม่ปล่อยให้มันไปกินหญ้าและดื่มน้ำตลอดทั้งวัน ทิ้งให้มันหิวกระหายน้ำจนตาลาย จวบจนค่ำ จึงนำมันกลับบ้านเข้าคอก รุ่งขึ้นในตอนเช้ามืด ยายของท่านเตรียมถังไปเก็บมูลวัวในคอกตามปกติเพื่อใช้ทำปุ๋ย ซึ่งทุกๆ บ้านล้วนอาศัยมูลสัตว์ทำปุ๋ยกัน แต่วันนั้นไม่เห็นวัวขี้และเยี่ยวดังเช่นเคย เมื่อยายจูงวัวออกมาจากคอก ท้องวัวนั้นแฟบ แห้งไปทั้งซ้ายและขวา จึงได้รู้ว่าวัวไม่ได้กินอะไรแต่วันวาน เพราะไม่มีมูลทั้งขี้และเยี่ยวถ่ายออกมาแม้สักนิดหนึ่งก็ไม่มีให้เห็น ยายจึงโวยวายขึ้นมา เพราะคลับคล้ายคลับคลาเหมือนจะได้ยินเด็กๆ พูดกันเมื่อเย็นวันวานให้ได้ยินแว่วๆ ว่ายุวเทพนำวัวไปผูกโดยไม่ให้กินหญ้าและดื่มน้ำ สภาพของวัวเป็นเช่นนี้ แสดงว่าวัวต้องอดน้ำอดหญ้าอย่างแน่นอน ยายจึงถามและพูดกับยุวเทพว่า "เราทั้งบ้านล้วนต้องอาศัยวัวทำงานเพื่อยังชีพ เมื่อวานเจ้านำวัวไปผูกไว้กับต้นไม้ไม่ให้มันกินหน้าดื่มน้ำ แต่ละทิ้งปล่อยให้มันหิวถ้าวัวตายลงเราไม่มีวัวไว้ใช้งานก็ต้องอดตายเช่นกัน รู้ไหม๊? เจ้าจะทำอย่างไร" ยุวเทพยอมรับผิดต่อยาย และว่า จากนี้ไปสิ่งที่

สำคัญที่สุดคือต้องให้วัวกินอิ่มทุกวัน เมื่อวานนำไปผูกไว้ที่ต้นไม้ ตัวเองมัวไปที่ทะเลดักกุ้ง จนลืมนึกถึงวัว วันนี้ต้องนำวัวไปเลี้ยงให้มันอิ่มหนำสำราญ ยายจึงพยักหน้าด้วยความพอใจ

ที่ทะเล

ในยุคโบราณสมัยนั้น เครื่องมืออุปกรณ์โบราณที่ใช้ดักกุ้งสุ่มปลาไม่ดีนัก ตรงกันข้ามกับดินฟ้าอากาศกลับดีมาก เพราะฝนตกต้องตามฤดูกาล ความอุดมสมบูรณ์ในแดนจีนใต้ถิ่นเจียงหนาน เปี่ยมไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ของสัตว์น้ำทั้งในทะเลและตามลำคลอง ทุกหนทุกแห่งล้วนเรียกได้ว่าเป็นหมู่บ้านอู่ข้าวอู่น้ำ ลำธารสายน้ำใสสะอาดสามารถมองเห็นหมู่กุ้ง ปู ปลา ที่กำลังว่ายอยู่ด้วยตาเปล่า และจับได้อย่างง่ายดาย

พ้นฤดูหนาวเริ่มฤดูใบไม้ผลิย่างเข้าเดือน 3 อากาศกำลังอบอุ่น ในลำธารสายน้ำไหลเอื่อยๆ หมู่ฝูงปลาว่ายน้ำไปเป็นกลุ่มๆ ตามสายน้ำ ซอกโขดหินมีฝูงกุ้งน้อยตัวใสๆ ว่ายวนเป็นมื้ออาหารอันโอชะของมนุษย์ ในช่วงเวลานั้นเหล่าพวกเด็กๆ ทั้งหลายรวมทั้งท่านยุวเทพ ได้นำวัวไปยังที่แห่งนี้ทุกๆ วัน
15 ปล่อยวัวไปหาหญ้ากินเองโดยเสรี ส่วนเด็กๆ ก็ช่วยกันสุ่มดัก

จับกุ้งปลากัน วันนี้ก็เช่นกัน เมื่อมาถึงลำธารแล้วเจ้าโตพูดว่า "เราทุกคนออกแรงให้มากเป็นพิเศษหน่อย ดักจับปลา จับกุ้ง เพื่อเป็นมื้อกลางวันสำหรับวันนี้" ยุวเทพไม่พูดไม่สนใจ ขี่วัวของตนออกไปจากลุ่มยังต้นไม้แล้วผูกวัวไว้ที่ใต้ต้นไม้ เด็กอื่นๆ ต่างกระโดดตามเจ้าโตไปในลำธารสุ่มดักกุ้งและปลากัน ยุวเทพยืนตรงริมลำธารดูเหล่าเพื่อนๆในน้ำกำลังดักกุ้งปลากันอย่างสนุกสนาน เจ้าโตบอกให้ยุวเทพรีบๆ ลงน้ำ มีกุ้งมากมายช่วยกันจับมันหน่อย ยุวเทพเมินเฉยไม่สนใจ เจ้าโตขยั้นขยอให้มาแข่งขันกันจับกุ้งดู "เพราะคราวก่อนนั้นเจ้าโยนหินเพียงครั้งเดียวจับนกอินทรีได้ตั้ง 2 ตัว สำหรับวันนี้ เจ้ามาลองแข่งดักจับกุ้งกับข้าที มีเจ้าเท่านั้นแหละที่จะสูสีกับข้า รีบๆ ลงน้ำมาเถอะ" ยุวเทพตอบว่า "เจ้าจับดักกุ้งได้ พวกเจ้าก็กินกันเองเถอะ ข้าไม่จับ ข้าก็ไม่กิน"

เวลาผ่านไปพอสมควร เด็กๆ สุ่มดักจับกุ้งได้มากมาย เมื่อขึ้นจากน้ำต่างก็แยกย้ายกันไปหาฟืนและหญ้าแห้งมาก่อไฟหุงต้มกุ้งปลากัน บ้างล้างหม้อ บ้างก็ตระเตรียมก่อไฟนำปลากุ้งใส่ในหม้อ ต้มนานจนได้ที่พอแก่เวลา ไฟก็ลุกโชติปกติอยู่ไม่ขาดฟืน แต่น้ำในหม้อกลับเย็นเยือก ทั้งกุ้งปลายังคงว่ายวนเวียนไปมาในหม้อ เด็กๆ เพื่อนๆ ต่างพากันประหลาดใจ

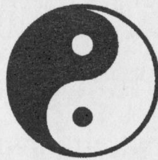
สงสัยจะเป็นฝีมือยุวเทพแน่นอนทีเดียว จึงเกิดเหตุประหลาดอีกแล้ว กุ้งปลาที่ต้มอยู่ในหม้อทำยังไงก็ไม่ยอมเดือดสักที ทุกๆ คนต่างพากันไปถามยุวเทพว่า "วันนี้มีเรื่องประหลาดชวนให้แปลกใจอีกแล้ว กุ้งปลาต้มยังไงก็ไม่เดือด เชิญเจ้ามาช่วยเหลือหน่อยเถอะ" ยุวเทพหัวเราะพูดว่า "พวกเจ้าหมดความสามารถจะต้มปลากุ้งหรือ มาซิข้าจะช่วยต้มให้ก็ได้ แต่พวกเจ้าต้องสัญญาก่อนว่า จะไม่มาขยั้นขยอให้ข้าต้องกินกุ้งกินปลากับพวกเจ้านะ" เพื่อนๆ จึงตอบตกลง ยุวเทพจึงทำให้น้ำนั้นเดือดและกุ้งปลาจึงสุกในที่สุด

เจ้าโตนำหม้อที่ต้มกุ้งปลาเดือดแล้ว วางลงบนพื้นหญ้าให้น้ำค่อยเย็นลงก่อนจึงนำมากินกัน ทุกๆ คนต่างขอบคุณท่านที่ได้ช่วยต้มอาหารให้ พร้อมเชื้อเชิญให้ท่านรับประทานด้วย ยุวเทพตอบว่า "ข้าบอกแต่ต้นแล้วไงว่าไม่กิน วันนี้ไม่จับกุ้งก็ไม่กินกุ้ง ไม่ต้องชักชวนข้า พวกท่านกำลังหิวเชิญรีบกินกันเถอะ" พูดจบ ยุวเทพก็ปีนขึ้นไปนั่งเล่นบนต้นไม้ เจ้าโตชวนเพื่อนๆ ให้เริ่มรับประทานกันได้แล้ว แต่เมื่อเปิดหม้อดู ในหม้อหาได้มีกุ้งแม้แต่ตัวเดียว มีแต่น้ำเปล่าๆ ทุกๆ คนต่างแปลกใจยิ่งกับเหตุการณ์ประหลาดขณะเดียวกันก็รู้ว่าต้องเป็นฝีมือของยุวเทพแน่นอน ทุกคนจึงเรียกให้ยุวเทพมาดู ท่านแต่

หัวเราะชอบใจพูดว่า "พวกเจ้ากินกุ้งหมดแล้วยังมาเรียกข้าให้ดูทำไม? แล้วยังจะมาสงสัยข้าอีก" ทำให้ทุกคนชะงัก ไม่รู้จะโต้ตอบอย่างไรดี พลันก็เหลือบเห็นกุ้งเต็มหม้อ พวกเด็กๆ ต่างพากันแปลกใจ ทั้งดีใจกันอีกครั้งแล้วขอบคุณท่าน จึงได้เริ่มกินกุ้งปลากันสำราญเพลิดเพลิน กินกันนานจนอิ่มแปล้ไปตามๆ กัน แต่ปลาและกุ้งหาได้พร่องไปไม่ ยังคงเต็มหม้อเหมือนเดิม ทุกๆ คนในใจนั้นล่วงรู้ว่า ยุวเทพไม่ใช่ธรรมดาสามัญปุถุชนเช่นคนอื่นๆ ทั่วไป

แม้อาทิตย์จะลับฟ้าไปแล้ว วัวยังคงผูกอยู่กับต้นไม้วันนั้น วัวหนุ่มทั้งหิวและกระหายน้ำ ยุวเทพจัดแจงจูงวัวนั้นไปยังริมลำธารเพื่อให้มันดื่มน้ำ ขณะเดียวกันก็หยิบเอาดินเหนียวในลำธารโปะไปตามลำตัวของวัวนั้นทั้งตัว เพียงชั่วครู่หนึ่งวัวหนุ่มที่ผอมแห้งก็ค่อยๆ กลายเป็นอ้วนท้วนสมบูรณ์แข็งแรงล่ำสันขึ้นทันตา ตัวก็ใหญ่โตขึ้นจนตัวเท่าช้าง เด็กๆ ทุกคนเห็นต่างพากันหัวเราะขำขันกับสิ่งที่เป็นไปเช่นนั้น หัวเราะกันยาวนานกับอิทธิฤทธิ์ขององค์ยุวเทพ เจ้าโตรีบขี่วัวของตนควบนำหน้ากลับบ้านไปยังหมู่บ้าน ตรงไปแจ้งข่าวดีให้กับยายของท่านยุวเทพทราบ ยายทั้งเชื่อครึ่งยังสงสัยครึ่งข้องใจในเหตุการณ์นั้น ก็พอดีเห็นหลานชายกำลังขี่วัวของตนกลับมาบ้าน

วัวตัวนั้นได้เปลี่ยนกลายเป็นแข็งแรงใหญ่โตและอ้วนท้วนล่ำสัน ยายพอใจมากและหัวเราะเสียงดังด้วยความยินดี จนไม่รู้จะพูดอย่างไรดี ได้แต่เอามือลูบไล้ไปมาตามลำตัวของวัวนั้นไม่ยอมหยุด สิ่งนี้ประจักษ์แจ้งในจิตใจของทุกๆ คน ว่าอิทธิฤทธิ์เช่นนี้ หามิได้อีกแล้วกับบุคคลใดในใต้หล้า

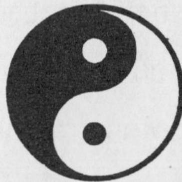

ท่อนไม้ฟาดหญ้าเตียนเป็นหน้ากลอง เสกใบไม้เป็นปลา

บ้านหม้ายเถียนชุน นอกจากมีที่เลี้ยงวัวไปกว้างไกลสุดสายตา ในหมู่บ้านผู้คนทุกครัวเรือนต่างมีงานยุ่งตลอดฤดูทำนาที่มาถึง รวมทั้งบ้านของยายท่านยุวเทพก็เป็นเฉกเช่นบ้านอื่นๆ ของชนบทต้องรีบตระเตรียมไปทำนา ยายเรียกให้ท่านยุวเทพไปช่วยไถนา ท่านรับปากว่าจะไป จะรับผิดชอบงานทั้งหมด แต่แล้วท่านกลับไปลำธารกับกลุ่มเพื่อนๆ เที่ยวจับปลา ดักกุ้ง เย็นวันนั้นจึงไม่ได้ไปไถนาเตรียมไว้ อีกวันถัดมาถึงเวลาที่ดำนา ยายไปที่นาเห็นหญ้ารกทั่วทั้งทุ่ง ไม่ได้เตรียมไถพื้นที่สำหรับดำนาเลย ยายรู้สึกโกรธขึ้งเป็นหนักหนากลับไปถามยุวเทพถึงงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ ท่านตอบยายว่าไม่มีอะไรต้องห่วง จะทำให้เดี๋ยวนี้แหละ เรื่องเล็กๆ ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร ท่านก็ถือมีดไปที่ท้องนาจัดการฟาดฟันหญ้าครั้งแล้วครั้งเล่า จนหญ้าเตียนเสมอ อีกทั้งปรับพื้นที่ดินสูงต่ำให้เรียบเสมอกันด้วย วันรุ่งขึ้นถึงเวลาพร้อมที่จะปักดำได้ท่านยุวเทพจึงบอกยายให้ไปดู ซึ่งก็ได้เห็นเป็นจริงดังที่พูด

วันรุ่งขึ้นเช้านั้น ทุกๆ คน ในครอบครัวของยายก็ไปนาเพื่อปักดำ การปักดำเป็นไปรวดเร็วมาก ขนัดแล้วขนัดเล่า

นาที่กว้างสุดสายตาไปไม่สิ้นสุด ต้องปักดำไปเรื่อยๆ จนถึงช่วงบ่าย ตะวันคล้อยใกล้จะตกดินทางด้านภูเขาแล้ว การปักดำก็ยังไม่จบสิ้น ท่านยุวเทพบอกยายของท่านว่า วันนี้คงจะปักดำไม่หมด พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่เถอะ แล้วยุวเทพก็เดินไปริมทางเก็บใบไม้จำนวนหนึ่งโปรยลงไปในน้ำ ในนาข้าว ทันใดนั้นใบไม้ทั้งหมดได้กลายเป็นปลา ทุกๆ คนก็รีบไปจับปลาเหล่านั้นกัน ได้ปลาเต็มข้องเต็มตะกร้าต่างก็ดีใจ โดยเฉพาะยายมีความสุขเบิกบานใจยิ่งกว่าใครๆ จนเย็นวันนั้นไม่มีคำพูดใดๆ จะกล่าวอีกแล้ว

ล้างโอ่ง

เมื่อถึงเทศกาลสารทเดือนห้า ทุกบ้านเรือนจะต้องนำภาชนะจำพวกโอ่ง ไห หรือตุ่มต่างๆ ที่ใช้ใส่ผักดองออกมาล้างทำความสะอาด โดยแต่ละบ้านต่างก็ขนเอาโอ่ง ไห ตุ่ม ทั้งใบใหญ่ใบเล็กใบน้อยหลายขนาดเหล่านั้นไปล้างที่ริมลำธารใกล้ๆ บ้านนั่นเอง สำหรับยุวเทพจัดแจงเอาโอ่งสำหรับหมักผักดอง 2 ใบ จากเรือน ไปเข้ากลุ่มเพื่อนบ้าน เพื่อล้าง ณ บริเวณฝั่งริมลำธาร เมื่อถึงที่ลำธารแล้วโอ่งคู่นั้นถูกวางตั้งไว้เฉยๆ ที่ริมฝั่งส่วนตัวเองนั้นไปลอยคอ ไล่ดักปลาว่ายน้ำสนุกกับเพื่อนๆ ในกลุ่มเด็กๆ หลายคนที่กำลังเล่นน้ำอย่างสนุกสนานกันอยู่ หาได้ใส่ใจทำการล้างโอ่งทั้งสองใบให้สะอาดไม่ เล่นน้ำสำราญใจจนพอแล้ว จึงขึ้นจากน้ำก็คว้าโอ่งคู่นั้นกลับไปบ้าน ยื่นไปที่ตรงหน้าของยาย พร้อมกับพูดว่า “ยาย ล้างโอ่งมาให้เรียบร้อยตามที่ยายสั่งแล้วนะ” ยายส่ายหน้าทำท่าทางไม่เชื่อคำพูดแล้วตอบว่า “เมื่อตะกี้ข้ายืนดูเจ้าอยู่ เห็นวางโอ่งแล้วก็มัวสนใจเล่นน้ำกับเพื่อนๆ ในลำธารเสียนี่ โอ่งจะสะอาดได้อย่างไร ยังไม่ได้หยิบล้างเลย” ยุวเทพเห็นยายไม่ยอมเชื่อจึงยื่นมือซ้ายจับโอ่งชูขึ้นสูง มือขวากำหมัดแล้วต่อยอย่างแรงไปที่ก้นโอ่งใบนั้นดัง “เปรี้ยง” น่าประหลาดอะไรเช่นนั้น ด้านในของโอ่งใบนั้น

พลิกกลับออกมาเป็นด้านนอก ด้วยกำปั้นเพียงแค่ต่อยครั้งเดียวเท่านั้น บังเกิดสิ่งอัศจรรย์โอ่งกลับด้านในเป็นด้านนอกได้ด้วยฤทธิ์เหนือที่สามัญชนจะสามารถทำได้ แล้วยื่นไปที่ตรงหน้าของยาย พร้อมกับถามยายว่า "สะอาดแล้วยัง จะพลิกโอ่งอีกใบให้ดูก็ยังได้นะ" ยุวเทพรุกเร้าถามยาย เมื่อยายมองดูแล้วได้แต่สั่นหน้า แล้วพูดว่า "พอแล้ว ! พอแล้ว! เจ้ารีบพลิกโอ่งกลับคืนมาให้เหมือนเก่าเสียทีเถอะ" ยุวเทพชูกำปั้นแล้วต่อยอย่างแรงที่ก้นโอ่งเสียงดัง "เปรี้ยง" คราวนี้โอ่งพลิกกลับเอาด้านนอกออกมาเหมือนเดิม ยายรู้ว่าหลานสำแดงอิทธิฤทธิ์ล้อยายเล่นอีกแล้วนั่นเอง

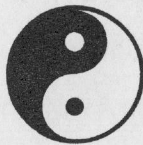

ขึ้นเขาไปตัดหญ้า

ฤดูใบไม้ผลิที่วนเวียนมาอีกครั้ง อากาศในตอนเช้าตรู่กำลังเย็นสบาย ลมอ่อนพัดผ่านไปเอื่อยๆ หมู่แมกไม้ป่าบ้านหม้ายเถียนซุน มีเสียงเสียดสีดังซ่าๆ ของใบไม้น่าฟังชวนให้ประทับโสต ราวกับทักทายผู้สัญจรที่เดินผ่านไปมา ไม้ดอกคลี่กลีบบานทั้งน้อยใหญ่เสกสรรป่า มีสีหลากหลายให้ต้องตาเหมือนกับจะแย้มยิ้มต้อนรับผู้คนด้วยไมตรี ทิวทัศน์งามจับจิตเหมือนจิตรกรเอกฝีมือเลิศ บรรจงฝากภาพทิวเขา ลำธารและแผ่นดินอันเขียวชอุ่ม ยามทัศนาล้วนแต่สุขเบิกบานใจ เกษตรกรชนบทยามเสร็จสิ้นงานไร่นา ล้วนแต่รีบเร่งงานเพื่อไปหาหญ้ามาเป็นเชื้อเพลิงที่บนภูเขา ไว้ใช้ยามหน้าขาดแคลน ยายเรียกให้ยุวเทพติดตามผู้อื่นชาวหมู่บ้านทั้งหลายไปตัดหญ้าบนภูเขา ยุวเทพรับคำสั่งก็หยิบตะกร้าเล็กใบหนึ่งสอดคานหาบขึ้นบ่า ตามผู้อื่นไปบนภูเขาที่ดารดาษไปด้วยหญ้าท่วมศีรษะ ยุวเทพตัดหญ้าโดยหวดมีดไปมาทั้งซ้ายขวาและเหนือใต้ออกตกได้หญ้าจำนวนหนึ่ง ก็ใส่ไว้ในตะกร้าเล็กใบนั้น เสร็จสรรพท่านก็ปีนขึ้นไปเอนพักบนต้นไม้ต้นหนึ่งที่อยู่ใกล้บริเวณนั้น

บ่ายแล้ว ผู้คนทั้งหลายเสร็จงานต่างก็เตรียมลงจากภูเขายุวเทพก็ติดตามชาวบ้านนั้นกลับบ้านเช่นกัน เมื่อกลับมา

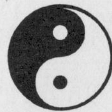
ถึงบ้านแล้ว ยายเห็นหลานชายนำตะกร้าใส่หญ้าเพียงใบเล็กๆ ใบหนึ่งกลับมาบ้าน จึงโกรธแล้วต่อว่ากับยุวเทพอย่างเสียอารมณ์ "คนอื่นตัดหญ้ามาฟ่อนยักษ์ ส่วนเจ้าตัดหญ้าใส่ตะกร้าเล็กๆ อย่างนี้กลับมา เจ้ามัวไปเล่นอยู่นะซี" ยุวเทพพูดกับยายว่า "อย่าติว่าน้อย ข้าตัดหญ้ามาให้มากมายแล้ว ยายนำไปตากซี" เมื่อยายไปที่ลานดินหน้าบ้านเอาหญ้าในตะกร้านั้นมาคลี่ตาก ทั่วทั้งลานดินหน้าบ้านเต็มหมดบนพื้นที่ แต่หญ้าในตะกร้าเล็กก็ยังไม่หมด ยายหยิบเอาหญ้าตากทั่วทุกที่ว่างของลานดิน จงเหงื่อไหลเหนื่อยอ่อนทั่วทั้งตัว หลานชายจึงเดินมาบอกยายว่า "อย่าทำให้เหนื่อยยากไปเลย ยายจะเอาเมื่อไหร่ข้าจะไปเอามาให้ได้เสมอ ยายอย่าร้อนใจไปเลย"

สะกดเสือให้เชื่อง

หลายร้อยปีในอดีตกาล มนุษย์ยังไม่มีปืน เพียงใช้แต่มีดเป็นอาวุธ พวกสัตว์ป่าดุร้ายมีมาก บนภูเขาเก้ามังกร มีแต่ต้นไม้หนาทึบเป็นป่าดงทั้งหมด นอกจากที่เป็นบริเวณหมู่บ้านทุ่งข้าว นา และสวนเท่านั้นที่มีผู้คนให้พบเห็น นอกเหนือจากบริเวณนั้นของหมู่บ้านแล้ว ล้วนแต่เป็นป่าดงดิบ มี งู เสือ สัตว์ป่าดุร้ายที่อาศัยอยู่มากมายทั่วไปในป่าดงไพรหนาทึบนั้น ในหมู่บ้านมีผู้คนอาศัยอยู่ไม่หนาแน่นสัตว์ป่าดุร้ายมักแอบเข้ามาในหมู่บ้าน แล้วขโมยสัตว์เลี้ยงของชาวบ้านกินหรือจับคนในบ้านที่อยู่ใกล้เขตป่ากิน ล้วนแต่เต็มไปด้วยภัยอันตรายนานาประการในดินแดนใกล้เขตป่าของหมู่บ้านแห่งนี้ยามที่ผู้คนต้องการฟืนในป่าบนภูเขา จึงต้องรวมกลุ่มกันนำมีดพร้าไปตัดฟืนโดยมีสุนัขนำให้มันเดินหน้าสำรวจทางไปก่อนเสมอ มีครั้งหนึ่งบนภูเขาเก้ามังกรเกิดเหตุการณ์ที่น่าตื่นตกใจกลัวขึ้น เมื่อกลุ่มชาวบ้านที่เป็นผู้ใหญ่ตัดฟืนกัน ยุวเทพพร้อมกับเพื่อนเด็กๆ ก็ติดตาม กลุ่มผู้ใหญ่ประมาณ 10 กว่าคนนั้นขึ้นไปด้วย เมื่อถึงบริเวณเชิงเขาเก้ามังกร สุนัขนำทางได้กลิ่นสาปเสือ มันตกใจจนเข่าอ่อนไปทันทีทันใด พร้อมกับรีบถอยหนีห่างและเขย่าหางสั่นไปมา มันร้องเห่ากรรโชกเสียงดังลั่น แสดงถึงลักษณะ

อาการที่หวาดกลัวอะไรอย่างหนึ่ง กลุ่มคนเข้าป่าต่างก็ตกใจกลัวขวัญหนีดีฝ่อกันหมด พวกเด็กๆ เมื่อมาทันกลุ่มผู้ใหญ่ก็ตกใจกลัวตามไปด้วย ขณะนั้นมีเสือซึ่งได้กลิ่นของสุนัขก็รีบกระโจนจะเข้ามากินสุนัขด้วยเช่นกัน ความตกใจหวาดกลัวจนลืมตัวของผู้ใหญ่กลุ่มนั้นต่างก็ทิ้งมีดพร้าทั้งหมด แล้วพากันเผ่นหนีตาย พร้อมกับร้องลั่นวิ่งสุดชีวิต ทันทีทันใดนั้นยุวเทพจึงก้าวไปข้างหน้าของทุกๆ คน ร้องบอกว่า “อย่าได้ตกใจกลัวกันเลย ข้าอยู่ที่นี่” พูดไม่ทันขาดคำ เสือตัวนั้นก็กระโจนพร้อมคำรามเสียงดังเข้ามาหาท่านทันที ยุวเทพก็พลิกตัวหลบแล้วใช้มือซ้ายยึดหางของเสือไว้ เสือพยายามสะบัดดิ้นรนให้หลุดแต่ดิ้นเท่าไหร่ก็ดิ้นไม่หลุด มันจึงหยุดอยู่ตรงนั้น แล้วท่านจึงเดินเข้าไปใกล้ตัวเสือ พร้อมกับกระซิบพูดอะไรเบาๆ หลายคำแล้วจึงปล่อยเสือไป เสือสงบอารมณ์จนเชื่องลงแล้วแกว่งหางของมันวิ่งหนีเข้าไปในดงป่าหายลับตาเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ยื่นขาแทนฟืนล้อยาย

ในประเทศจีนตามหมู่บ้านต่างๆ นิยมประเพณีไหว้เจ้าที่ในห้องครัว เมื่อถึงวันสิ้นปีทางจันทรคติเดือน 12 วันที่ 24 ตอนกลางคืนทุกครัวเรือนจะเตรียมการเพื่อส่งเทพเจ้าแห่งครัวเรือนของตน ซึ่งถือกันว่าเป็นเทวดาอารักษ์ครัว ให้ขึ้นสวรรค์เพื่อไปรายงานผลการกระทำของมนุษย์ในบ้านที่ท่านดูแลรักษากับองค์เทพเง็กเซียนบนสวรรค์ว่า เทพอารักษ์แห่งบ้านนั้นๆ ได้รับการกราบไหว้บูชาจากบุคคลในครอบครัวนั้นกี่ครั้ง ในแต่ละปีมีการสร้างกุศลกรรมดีอะไรบ้าง ในวันนั้นทุกๆ คนจะต้องพูดแต่คำที่เป็นมงคล ไม่พูดคำหยาบคาย คนสูงอายุในบ้านจะนึ่งขนมหวานที่มีนามเป็นมงคลในกระทะใบใหญ่ไว้เซ่นไหว้เทพเจ้า ซึ่งบอกความหมายว่าพูดแต่คำพูดหวานไพเราะตลอดทั้งปี ยายของยุวเทพได้เตรียมการนึ่งขนมเข่งเหมือนที่บ้านอื่นๆ ได้กระทำโดยให้ยุวเทพเฝ้าดูแลกระทะใบใหญ่ที่กำลังนึ่งขนมอยู่ไม่ให้ไฟมอดลง ใช้เวลานานประมาณ 6 ชั่วโมง อยู่ข้างๆ กระทะใบนั้น แต่ยุวเทพได้เอาฟืนออกจากเตาไฟทั้งหมด แล้วใช้ขาของตนใส่เข้าไปเผาแทนฟืนไฟกำลังลุกไหม้อย่างร้อนแรง ทำให้ยายตกใจเกรงว่าขาของหลานชายจะถูกไฟไหม้ ยายจึงรีบดับไฟแล้วอุ้มหลานดึงขา

ออกมาพร้อมหายามาทาให้ เมื่อมองดูที่ขาก็เห็นขานั้นคงปกติ ไม่เป็นอะไร ท่านยุวเทพจึงบอกยายว่า "เห็นไหม๊ ขาของข้าไม่เป็นอะไร ยายไปนอนเถอะ" แล้วท่าน ก็ยื่นขาเข้าไปใหม่ ยายก็รู้ว่าหลานชายคนพิเศษมีอิทธิฤทธิ์ไม่เหมือนใครยายเพลีย จึงไปเข้านอน ตอนเช้ายายก็เปิดฝากระทะดูขนมที่นึ่งสุกแล้ว ด้วยความพอใจ แต่พอหันดูรอบๆ ทำไมถึงโล่งไปหมด ไม่มีทั้งโต๊ะและเก้าอี้ให้เห็นสักตัว จึงไปปลุกหลานด้วยความเดือดในอารมณ์ เมื่อหลานงัวเงียออกมาจากที่นอนยายถามว่า "โต๊ะเก้าอี้หายไปไหนหมด" หลานชายก็ทำท่าประหลาดใจตอบว่า "เมื่อคืนยังมีอยู่ครบได้ปิดประตูลงกลอนแล้วเข้านอน จะหายไปได้อย่างไรล่ะ" ยายพูดด้วยความสงสัย "ไม่ต้องใช้ไม้ฟืน แต่โต๊ะเก้าอี้ หายไปหมด หมายความว่าเจ้าเอาไปทำฟืนหมดแล้วใช่ไหม" ยายเกือบจะร้องไห้ ตรุษจีนแล้วไม่มีโต๊ะกับเก้าอี้ ยายกังวลใจมาก ยุวเทพบอกว่า "ของเก่าเกินไปแล้ว ยายจะเอาไปใช้ทำไม ตรุษจีนแล้วก็ต้องใช้ของใหม่ๆ นะซี ยายขึ้นไปข้างบนดูซี มีโต๊ะ เก้าอี้ ใหม่ๆ ให้ยายเอามาฉลองปีใหม่ ของเก่าๆ ควรเผาไปนั้นถูกต้องแล้ว" ยายรู้ว่าไม่เคยมีโต๊ะและเก้าอี้ใหม่ๆ จะเชื่อหรือไม่ ต้องขึ้นไปชั้นบนพิสูจน์ดู เมื่อเห็นโต๊ะและเก้าอี้ใหม่ๆ เต็มไปหมด ยายจึงดีใจหัวเราะจนน้ำตาไหล หายโกรธเป็นปลิดทิ้งในบัดดล.

จับงูยักษ์

สมัยโบราณกาลถิ่นที่อยู่อาศัยของชุมชนแห่งหมู่บ้านที่ท่านยุวเทพอยู่นั้นมีแหล่งน้ำที่ไหลผ่านเป็นลำธารใหญ่ ริมลำธารเป็นป่าหนาทึบเสียส่วนใหญ่ จึงมักมีสัตว์ป่า อาทิ งู เสือ ซ่อนตัวอาศัยตามดงดิบมากมาย เมื่อถึงเวลาออกมาหาอาหาร ก็มักจะแอบเข้ามาในหมู่บ้าน กัดกินเป็ด ไก่ หมู และสัตว์เลี้ยงต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิของทุกๆ ปี มักจะออกจากป่าเข้ามาใกล้หมู่บ้านเสมอ

ครั้งหนึ่งในตอนเทศกาลเซ้งเม้งมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งต้อนฝูงเป็ดไปที่ทุ่งนา ได้ปล่อยให้ฝูงเป็ดออกไปไซ้หาอาหารโดยเสรีตามริมลำธารเอง เลี้ยงฝูงเป็ดเช่นนี้ทุกวัน พอตกเย็นจึงต้อนฝูงเป็ดกลับบ้าน แต่ครั้งนั้นเป็ดได้หายไปทีละตัว สองตัว วันต่อมาก็หายไปเช่นเดิมอีก ครั้งที่สามเขาตั้งใจสืบดูว่าเป็ดหายไปไหน ก็เห็นเป็ดว่ายน้ำตรงไปที่เป็นกอไม้ไผ่ใหญ่โตกอหนึ่ง ในกอไม้ไผ่นั้นมีเงาดำๆ วิ่งพุ่งออกมาที่กลุ่มเป็ด ฝูงเป็ดเห็นดังนั้นก็ตกใจ ว่ายน้ำออกห่างหนีไปกันหมด เด็กหนุ่มเห็นงูใหญ่ตัวหนึ่ง ลำตัวยาวเหยียดน่ากลัว ตัวกลมใหญ่รอบตัวใหญ่เท่าถังน้ำ น้ำหนักราวๆ 100 กิโลกรัม เด็กหนุ่มเห็นแล้วก็ตกใจทิ้งข้าวของแล้ววิ่งหนี พร้อมกับร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ

คนในหมู่บ้านได้ยินก็แตกตื่น รีบรวมกลุ่มกันไว้เมื่อมองเห็นว่าเป็ดกำลังถูกงูยักษ์กินไปหลายตัว ไม่มีใครกล้าอาสาไปสู้กับมัน เมื่อมันกินเสร็จ มันก็กลับไปขดตัวนอนในกอไผ่ใหญ่แห่งนั้น ถ้าเป็นงูธรรมดาก็มีคนกล้าไปสู้กับมัน แต่งูยักษ์เช่นนั้นไม่มีใครกล้าไปสู้กับมัน ข่าวลือไปถึงตลอดหมู่บ้าน ยุวเทพและเพื่อนๆ รวมทั้งเจ้าโตก็รีบขี่วัวตามชาวบ้านไปยังที่อยู่ของงูยักษ์ แล้วกระโดดลงหางูยักษ์ตัวนั้น เจ้าโตก็ปลอบใจเด็กหนุ่มว่าไม่ต้องกลัว ท่านยุวเทพมาช่วยแล้วรับรองว่างูยักษ์เผ่นหนีทันที ยุวเทพเข้าไปใกล้กอไผ่มองหา ก็รู้ทันทีว่ามันหลบอยู่ที่ไหน จึงเข้าไปใกล้ตัวของงูยักษ์นั้นใช้มือดึงหางของมันแล้วลากออกมาข้างนอก งูยักษ์ดิ้นพยายามสบัดให้หลุดแต่ยุวเทพก็ยึดมันแน่นเหนียวไม่ยอมปล่อยหางของมัน มันจึงยืดตัวชูหัวขึ้นสูงราว 5-6 ฟุต อ้าปากกว้างเท่ากับกะละมังแล้วแลบลิ้นออกมายาวสัก 1 ฟุตกว่า ผู้คนตกตะลึงตื่นตระหนกที่เห็นยุวเทพไปดึงหางงูยักษ์ ท่านหยิบก้อนหินใส่เข้าไปในปากงู มันกลืนหินนั้นลงไป งูยักษ์ม้วนตัวค่อยๆ กลายเป็นเล็กลงๆ จนกระทั่งเหลือตัวเล็กๆ ท่านยุวเทพจึงจับงูนั้นใส่บ้องไม้ไผ่นำกลับบ้านไปเลี้ยง.

สาดน้ำชากลายเป็นฝนช่วยดับไฟ

เดือนสามใกล้สิ้นปีช่วงฤดูใบไม้ผลิ ทั่วเขาลำเนาไพรไม้ดอกเริ่มผลิแย้มดอกบานสะพรั่ง เพิ่มชีวิตชีวาและสีสรรแก่ป่าเขาแห่งทุ่งข้าวสาลี ผีเสื้อแสนสวยบินไปตามไม้ดอกงามหลากหลายพันธุ์ส่งกลิ่นหอมจรุงใจ มวลแมลงและหมู่ผึ้งเสาะหาน้ำหวานตามช่อเกษรของดอกไม้ป่า เนินเขาเขียวเข้มอ่อนสลับลดหลั่นชวนทัศนา เสียงเจื้อยแจ้วเรียกขานของหมู่นกไพเราะหวานจับจิต บ่งบอกปีใหม่เวียนมาบรรจบครบรอบมาอีกครั้ง ตรุษจีนปีนี้เป็นวาระสำคัญคล้ายวันครบรอบวันเกิดอายุ 13 ปี ของยุวเทพ “อู่เต็ก” เสมือนหนึ่งธรรมชาติบ่งบอกความนัยพิเศษบางอย่างแห่งปีนี้

ท่านยุวเทพและเพื่อนสนิทอีกห้าคน ซึ่งรักใคร่กันดั่งพี่น้องร่วมอุทร ยุวเทพน้องเรียงอันดับห้า และเจ้าโตเรียงลำดับหก ยังคงนำวัวของตนไปเลี้ยงที่บนภูเขาตามปกติ ครั้งนั้นยุวเทพขยับนิ้วนับอะไรอย่างหนึ่งก็รู้ว่าที่เมืองโปหลอซึ่งอยู่ถัดไปจากที่นี่กำลังมีมหรสพงิ้วให้ชม จึงพูดกับเพื่อนๆ ว่า “วันนี้เมืองโปหลอกำลังมีงิ้วแสดงให้ชม เราทั้งหมดไปดูงิ้วที่เมืองโปหลอดีไหม” เพื่อนๆ ตอบว่า “มีงิ้วให้ดูทำไมจะไม่ดีล่ะ”

เจ้าโตพูดขึ้นว่า “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเมืองโปหลอกำลังมีงิ้วแสดงให้ดู” ท่านยุวเทพตอบว่า “ตาข้ามองเห็น หูข้าได้ยิน รู้ว่าขณะนี้งิ้วกำลังแสดงกันสนุกมาก” เจ้าโตพูดว่า “เมืองโปหลออยู่ห่างจากที่นี่ประมาณ 100 ลี้ คนที่จะเห็น หูจะได้ยิน ต้องมีหูทิพย์ตาทิพย์นะซี” ยุวเทพพูดว่า “พวกเจ้าก็รู้ว่าข้าไม่เคยพูดโกหก ทำไมข้าจะไม่รู้ไม่เห็นจริง” เพื่อนบางคนก็เชื่อบางคนก็ยังสงสัยอยู่ มีเด็กคนหนึ่งในกลุ่มถามโพล่งออกมาว่า “ไกลออกอย่างนี้ เราจะไปกันอย่างไร” ยุวเทพบอกว่าเพียงแต่พวกเจ้าเชื่อฟังข้าเท่านั้น พวกเราก็สามารถไปถึงได้ เด็กคนหนึ่งก็ถามขึ้นว่า “พวกวัวล่ะ” จะทำอย่างไรดี จับมันผูกไว้กับต้นไม้ใช่ไหม” ยุวเทพตอบว่า “ข้ามีวิธี” แล้วยุวเทพก็ก้มลงไปที่หญ้าขีดเป็นรูปวงกลมขนาดใหญ่ เมื่อขีดเสร็จแล้วเรียกให้เพื่อนทุกๆ คนจูงวัวเข้าไปในวงกลมที่ขีดวงล้อมรอบกักเป็นบริเวณไว้ เด็กๆ ก็ทำตามที่ยุวเทพบอกเมื่อวัวเข้าไปอยู่ในวงกลมเสร็จเรียบร้อยเด็กๆ ก็ดีใจกระโดดโลดเต้นกันอยู่ตรงที่นั้น ยุวเทพเรียกให้เพื่อนๆ มายืนใกล้ชิดตัว เอามือจับที่บ่าของท่านและสั่งให้ทุกคนปิดตาให้สนิท และย้ำสั่งห้ามลืมตาเด็ดขาด ระหว่างที่ยังไม่ถึงที่หมายปลายทาง ไม่ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นก็ตาม ทุกๆ คนรับปากจะทำตามคำสั่ง ท่านนำเพื่อนๆ ทั้งหมดขึ้นฟ้า

เหาะหายลับไป เมื่อถึงหน้าโรงมหรสงิ้ว ฝูงชนกำลังดูงิ้วอย่างสนุกสนานนั้น มองเห็นกลุ่มเด็กเหาะลงมาจากท้องฟ้า ทำให้เกิดความโกลาหลและแตกตื่นต่างก็ห้อมล้อมมุงเข้ามาดู หัวหน้าคณะงิ้วเข้ามาต้อนรับและคารวะอย่างนอบน้อมเป็นพิเศษ เพราะในใจนึกอยู่ว่าต้องเป็นเทพเทวดาแปลงมาเป็นมนุษย์ เพื่อมาดูงิ้วแน่นอน จึงรีบเชื้อเชิญจัดที่นั่งพิเศษตรงด้านหน้าสุดให้พวกเด็กๆ นั่งชมงิ้ว ท่านยุวเทพบอกว่าอย่าได้ลำบากต้อนรับเลย จะมาดูงิ้วเท่านั้น งิ้วบนเวทีในขณะนั้นกำลังแสดงเรื่องสามก๊กตอนเล่าปี่ กวนกง จางไฝ ต่อสู้กับลี่กู้ร่างยักษ์อยู่ เด็กๆ ได้ชมงิ้วอย่างสนุกสนานมาเป็นเวลาหลายชั่วโมง หลังจากงิ้วแสดงจนจบลง เป็นเวลาบ่ายโพล้เพล้ตะวันใกล้จะตกดิน ยุวเทพรู้ว่าจะเกิดเรื่องขึ้นให้เป็นปัญหาในตอนขากลับ สาเหตุจากเจ้าโตมีนิสัยมักสงสัยอยากรู้ จะต้องแอบเปิดตาตอนเหาะกลับ ยุวเทพเรียกให้ทุกๆ คนใช้มือแตะบ่าของตนเตรียมเหาะกลับบ้าน สั่งให้ทุกคนปิดตาให้สนิทเหมือนตอนขามา ระหว่างทางผ่านตำบลกุยสร้าน (ปัจจุบันคือเมืองหุ้ยจิว) เจ้าโตไม่ทำตามที่บอกแอบเปิดตาขึ้นดู บังเอิญตกลงไปยังกลางลานบ้านของท่านข้าหลวงเมืองนั้น แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บหรือเป็นอะไรไป เพื่อนตกหายไปคนหนึ่งต้องปล่อยไปก่อน ท่านรีบพาเพื่อนที่เหลือ

ทั้งหมดเหาะไปยังจุดหมายปลายทาง ณ ตรงที่เลี้ยงวัวอยู่ เมื่อทันทีที่เท้าแตะลงสู่พื้นดินเพื่อนๆ ของท่านยุวเทพต่างลืมตาขึ้นดู ไม่เห็นเจ้าโตก็พากันตกใจและเดือดร้อนใจกันยิ่ง ยุวเทพปลอบใจทุกๆ คนให้คลายวิตกกังวลและบอกเพื่อนๆ ว่า เจ้าโตตกลงไปที่ลานบ้านของท่านข้าหลวงเมืองกุยสร้านโดยมิได้รับอันตรายใดๆ รอประเดี๋ยวอีกสักครู่จะไปพาเขากลับมา

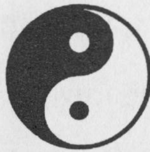
ส่วนทางท่านผู้ว่าฯ เมืองหุ้ยจิวในวันนั้น กำลังดูดวงตะวันที่กำลังจะลับฟ้าในตอนเย็น โดยนั่งเล่นพักผ่อนบริเวณกลางลานบ้านที่โล่งอยู่นั้น ก็เห็นเด็กคนหนึ่งหล่นตกลงมาจากท้องฟ้า ร่างกายไม่ได้รับบาดเจ็บแต่ประการใด ท่านข้าหลวงคิดคำนึงอยู่ในใจ "ช่างประหลาดอะไรเช่นนี้หนอ ไม่เคยมีมนุษย์ผู้ใดสามารถหล่นลงมาจากบนฟ้าได้ ชะรอยเด็กคนนี้คงจะเป็นเทพเทวาจำแลงกายมาแน่แท้ เป็นไปเช่นนี้ได้หรือ" เพื่อเป็นการคารวะท่านเทพเทวดา ท่านข้าหลวงจึงเรียกคนในบ้านให้นำโต๊ะเก้าอี้ชุดน้ำชาและสำรับข้าวมาต้อนรับแขกด้วยความเคารพนบนอบ ส่วนเจ้าโตจอมวุ่นยามที่ตกลงมากลางลานบ้านของท่านข้าหลวง ในใจมิได้วิตกกังวลเกรงกลัวอะไรเพราะมั่นใจในญาณทิพย์ของยุวเทพย่อมจะล่วงรู้ในทุกสิ่งสรรพ
25 แม้ว่าจะอยู่ห่างไกลสักพันลี้ก็ตาม ถ้าเกิดเหตุอันตรายภัยร้าย

ยุวเทพย่อมช่วยเขาได้เสมอ ท่านข้าหลวงผู้มีตำแหน่งสูงและมีอำนาจเจ้าโตมิได้หวาดหวั่นวิตก ยามเมื่อปราศรัยกับข้าหลวงขุนนาง ชั้นผู้ใหญ่เช่นนี้ กลับรู้สึกเหมือนพบปะกับญาติผู้ใหญ่ ส่วนท่าน ข้าหลวงยิ้มต้อนรับส่งไมตรีจิตให้สั่งเรียกคนในบ้านตระเตรียมบุหรี่มาพร้อมกับยื่นยาสูบให้กับมือท่านเอง ทำให้เจ้าโตรู้สึกยืดในความสำคัญของตน เมื่อวางมาดรับยาสูบจากมือท่านข้าหลวงมาถือไว้ คนในบ้านที่ยืนคอยปรนนิบัติอยู่จึงรีบจุดยาสูบให้เจ้าโตสูบ แล้วท่านข้าหลวงจึงเริ่มเอ่ยปากถามไถ่ว่า "ท่านหล่นลงมาจากบนท้องฟ้า มายังบ้านของข้าพเจ้าได้อย่างไร" เจ้าโตตอบด้วยคำพูดที่โอหังว่า "วันนี้ข้ามาที่บ้านของท่านนับได้ว่าเป็นบุญวาสนาของท่านบังเกิดแล้ว" ท่านข้าหลวงจึงถามไปอีกว่า "ท่านมีพำนักอยู่ที่ใด" เจ้าโตตอบว่า "ข้าเป็นชาวตำบลชุนชี อำเภอเมืองกุยสร้าน อยู่ในหมู่บ้านท่ามกั๊กตี่" ท่านข้าหลวงจึงถามอีกว่า "วันนี้ท่านมีอะไรถึงมายังบ้านของข้าพเจ้า" เจ้าโตจึงเล่าต่อให้ท่านข้าหลวงทราบถึงเรื่องราวของท่านยุวเทพได้พาเขาไปดูการแสดงงิ้วที่เมืองโปหลอ พร้อมกับบอกว่าอีกสักครู่ นับเป็นโอกาสอันดีที่ท่านจะได้พบกับท่านยุวเทพ ซึ่งต้องติดตามหาข้ายังบ้านของท่านอย่างแน่นอน ท่านข้าหลวงได้ฟังเจ้าโตบอกกล่าวดังนั้น ได้รับรู้ว่ามีท่านยุวเทพ

ผู้ซึ่งเปี่ยมด้วยฤทธิ์อันเลิศล้ำ ท่านจะต้องเป็นเทวดาแน่นอน ดังนั้นท่านข้าหลวงยิ่งให้การต้อนรับเจ้าโตอย่างดียิ่งๆขึ้น พร้อมกับสั่งให้คนในบ้านตระเตรียมหมูเห็ดเป็ดไก่ อาหารเลิศรสทั้งปวงพร้อมเหล้า ไว้ต้อนรับท่านยุวเทพในทันทีที่ท่านมาถึง

เมื่อท่านยุวเทพกลับไปยังที่ๆ เฝ้าเลี้ยงวัว ได้นำวัวทั้งหมดกลับบ้าน แล้วแจ้งเหตุการณ์ทั้งหมดให้พวกผู้ใหญ่ได้ทราบ เสร็จแล้วท่านก็รีบเหาะหายไปยังบ้านของท่านข้าหลวง ส่วนท่านข้าหลวงกำลังคอยเฝ้าต้อนรับ เห็นยุวเทพเหาะลงมาจากบนฟ้า เหล่าทหารและข้ารับใช้ในบริเวณบ้านทั้งหมดต่างคุกเข่าลงคำนับต้อนรับ ท่านยุวเทพพูดนอบน้อมว่า “ท่านข้าหลวงไม่ต้องเกรงใจ” ท่านข้าหลวงมือประคองถือถ้วยน้ำชาด้วยความดีใจมอบถวายท่านยุวเทพ พร้อมนั่งลง ท่านยุวเทพเมื่อน้อมรับถ้วยน้ำชาจากมือท่านข้าหลวงแล้ว ก็สาดน้ำชาทิ้งขึ้นไปบนท้องฟ้า ทำเช่นนี้ถึง 3 ครั้ง ทำให้ท่านข้าหลวงรู้สึกไม่สบายใจ จึงถามขึ้นว่า “ข้าพเจ้ามีอะไรบกพร่องรึ ท่านจึงไม่รับน้ำชา” ท่านยุวเทพก็ยิ้มๆ ตอบว่า “ตำบลโปหลอไฟกำลังไหม้โกดังอยู่ ข้าสาดน้ำชาไปช่วยเขา” ท่านข้าหลวงรู้สึกสงสัยจึงสั่งคนให้รีบเร่งส่งม้าเร็วไปสืบข่าวดู ม้าเร็วกลับมาบอกว่าเป็นความจริง มีไฟไหม้ แต่มีฝนสีชาตกหนักถึง 3 ครั้ง ทำให้

ไฟดับลง ท่านข้าหลวงรู้สึกแปลกใจมาก จึงจัดหาเสื้อผ้าสวยงามอย่างดีมาถวายให้แก่ท่านยุวเทพ เมื่อท่านรับเลี้ยงจากท่านข้าหลวงเสร็จก็กล่าวขอบคุณ แล้วพาเจ้าโตจอมวุ่นกลับบ้านไป ชนชาวตำบลนั้นตราบจนกระทั่งปัจจุบันยังกล่าวถึงเหตุการณ์ในอดีตตอนนั้นว่าท่านยุวเทพท่ามกงเยี้ยเสกฝนช่วยดับไฟเมืองโปหลอ

วันสำเร็จมรรคผล ละสังขาร

วันที่ 5 เดือนสามเป็นวันสำคัญแห่งองค์ยุวเทพ ในวันนั้นท่านเห็นรุ้งกินน้ำปรากฏบนท้องฟ้าเหนือภูเขาเก้ามังกร มีแสงสว่างกระจายกว้าง องค์ยุวเทพรีบเดินเข้าไปในแสงที่ปรากฏตรงเชิงภูเขา ซึ่งมีหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น ท่านนั่งบนก้อนหินใหญ่นั้นขัดสมาธิแล้วหลับตา ทันทีทันใดแสงสว่างกลับกลายเป็นสีม่วงพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ท่านยุวเทพได้บรรลุมรรคผลสำเร็จในธรรม พร้อมละสังขารในวันนั้นนั่นเอง ทันใดนั้นตรงที่นั้นได้ปรากฏมีแสงแฉกเป็นรัศมีออกเป็นเก้าลำแสงกลายเป็นมังกรเก้าตัวคล้ายดั่งมีชีวิตจริง

บริเวณรอบ ๆ ที่แห่งนั้นเป็นป่าใหญ่ สังขารขององค์ยุวเทพได้ละไว้ ณ ตรงที่แห่งนั้น มีเหล่าสัตว์ต่าง ๆ อาทิ เต่า เสือ งู ได้มาห้อมล้อมรอบ ๆ สังขารตัวของท่านด้วยความเศร้าโศก เต่ายืดคอยาวมองสำรวจ เสือร้องคำราม งูขนดตัวซ้อน ๆ ขึ้นเป็นวงขนาดใหญ่ ฝูงมดออกมาห้อมล้อมสังขารของท่าน เสียงสัตว์ต่าง ๆ ร้องราวกับแผ่นดินจะทะลาย ผีเสื้อบินว่อนไปทั่ว ฝูงผึ้งต่างออกจากรังเกาะตามลำตัวของท่านเต็มไปหมด เหล่านกร้องระงมรอบ ๆ ร่างไร้วิญญาณของท่าน สุนัขในหมู่บ้านและฝูง
27 ไก่ร่ำร้องเศร้าโศกเสียใจ

ปู่เทพเจ้าแห่งภูเขาได้ออกมาปรากฏกายเป็นร่างชายชรา มือซ้ายถือน้ำเต้า มือขวาถือไม้เท้ารูปหัวมังกรได้ไปยังบ้านของยายท่านยุวเทพ เพื่อส่งข่าวใหญ่ที่สำคัญให้ทราบญาติทั้งหลายไปรับสังขารของท่าน ณ เชิงภูเขาเก้ามังกรกลับมาทำพิธีที่หมู่บ้าน ข่าวที่ท่านสำเร็คมรรคผลเลื่องลือกระจายไปทั่วทุกหนทุกแห่งในสมัยนั้น

ท่านองค์ยุวเทพมีชีวิตในโลกเพียงวัยต้นเท่านั้น ก็สำเร็จมรรคผล ละทิ้งร่างอันเป็นสังขารของท่านไว้ตรงที่ๆ สร้างอนุสรณ์สถาน ศาลาพรหมเทพ เต็ก เต๋า เต็ง ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อรำลึกถึงท่าน บนศาลาแห่งเทพเจ้ามีจารึกชื่อขององค์ยุวเทพ ซึ่งเป็นสถานที่พบปะชุมนุมของเหล่าสานุศิษย์และจัดงานในวันกฤษ์สำคัญต่างๆ ของเทศกาลเกี่ยวกับองค์ยุวเทพ และคนทั่วไปยังสามารถขอพรกราบไหว้สักการะได้ทุกวัน

ภูเขาเก้ามังกรยุคเก่า

ในยุคสมัยที่องค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ยยังมีชีวิตอยู่ ถิ่นฐานแถบบริเวณของภูเขาเก้ามังกร แต่เดิมนั้นเคยเป็นหมู่บ้านป่าเล็ก ๆ ผืนดินแห้งแล้งทุรกันดาร เป็นป่าเปลี่ยวไม่ค่อยมีผู้คนเดินทางผ่าน ต่อมาเมื่อท่านยุวเทพผู้ทรงฤทธิ์ได้ถือกำเนิดขึ้นในถิ่นที่ทุรกันดารแห่งนี้ ป่าเขาที่รกร้าง เริ่มมีผู้คนโยกย้ายเข้ามาตั้งถิ่นฐานอาศัยอยู่กันอย่างหนาแน่น แล้วทุกสิ่งก็แปรเปลี่ยนไปในทางที่ดี พืชผลล้วนอุดมสมบูรณ์งอกงามตามฤดูกาลเก็บเกี่ยวได้ผลดีไม่อดยากลำบากดังแต่ก่อน ทำให้ผู้คนมีความเป็นอยู่อย่างสุขสบาย ล้วนสุขสันต์หรรษากันถ้วนหน้าโดยเฉพาะเมื่อถึงเทศกาลวันฉลองครบรอบวันเกิดต่างก็มาฉลองกันโดยพร้อมเพรียง ผู้คนสดชื่นรื่นเริงแย้มยิ้มสมัครสมานบนยอดปล่องของภูเขา มีควันไฟ เปลวไฟพวยพุ่งขึ้นฟ้าอันเกิดจากเตาไฟต้มหุงหากันตลอดวันไม่ขาดสาย จากเช้าถึงเย็นเลี้ยงฉลองกันไม่สิ้น จนชาวหมู่บ้านที่อยู่ไกลออกไปสำคัญผิดคิดว่ามีเหตุการณ์เพลิงไหม้บ้านเรือนในหมู่บ้านของภูเขาเก้ามังกรต่อมาจึงได้คลายความสงสัย เมื่อรู้ข้อเท็จจริงในภายหลังว่าเป็นงานฉลองรื่นเริงกัน

ความแปลกของแดนศักดิ์สิทธิ์

ณ บริเวณเชิงเขาซึ่งเป็นสถานที่หุงหาอาหารกันนั้น ยามหมูถูกฆ่า เสียงร้องของหมูจะไปดังปรากฏบนปล่องของยอดเขา ส่วนควันไฟที่หุงต้มก็เช่นกัน จะไปปรากฏบนปล่องซึ่งอยู่บนยอดเขาเป็นที่น่าอัศจรรย์นัก ต่อมาภายหลังจึงได้รู้กันว่า บนปล่องยอดเขาตรงที่เสียงร้องของหมูและควันไฟไปปรากฏนั้น คือตำแหน่งของปากมังกรของภูเขาลูกนั้น ซึ่งเชื่อว่าเป็นที่สิริมงคลและสำคัญของสถานที่แห่งภูเขาเก้ามังกรนี้

ภูมิทัศของภูเขาเก้ามังกรแดนทิพย์แดนศักดิ์สิทธิ์

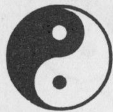
โดยลักษณะของภูเขาลูกนี้น่าฉงนยิ่งนักมองดูคล้ายกับมังกรเหาะเสือทะยานหยอกล้อกัน ยามลมพัดเสียดสีหมู่ทิวสนเคลื่อนไหวดั่งมีชีวิตชีวา และเสียงที่มาจากการเสียดสีของลมพัดใบสน บังเกิดคล้ายเสียงดนตรีสวรรค์ไพเราะเพราะพริ้งราวพญาหงษ์ขับขานบรรเลงเพลงเสนาะโสตให้เคลิบเคลิ้มดั่งต้องมนต์สะกด ทุกๆ ปีที่มีงานฉลอง มีผู้คนหลั่งไหลมาจากทั่วทุกสารทิศ การเดินทางแม้แสนจะลำบากก็ไม่หวาดหวั่นท้อถอย ต่างมุ่งมาตรมาทั้งทางน้ำและทางบก คลื่นมนุษย์เนืองแน่นแออัดเหมือนคลื่นในมหาสมุทร เพียงเพื่อให้ได้มาสักการะองค์

ยุวเทพท่ามกงเยี้ย กลิ่นธูปแลควันหนาราวหมอกพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า อีกทั้งเสียงประทัดจุดดังตลอดเวลาเหมือนฟ้าคำราม ฝูงชนเบียดเสียดในเทศกาลที่ยิ่งใหญ่หาใดปาน ไม่มีใครคิดอยากจะกลับบ้านกลับช่อง แม้ผู้คนจะเบียดเสียดกันแต่ก็ปลื้มปิติที่มีโอกาสมาร่วมงานฉลองนี้จำนวนผู้คนมหาศาลที่มาชุมนุมมากกว่างานขององค์พระจักรพรรดิ์ กล่าวกันว่าใบสั่งยาที่ขอจากการบนบานศาลกล่าว ที่ท่านองค์ยุวเทพให้การรักษาเปรียบดั่งใบสั่งยาของเทวดา เลิศกว่าใบสั่งยาของแพทย์ทางโลกด้วยกระแสบารมีที่ท่านแผ่ไพศาลทั่วยังทวยราษฎร์เสมือนแสงอาทิตย์ที่ส่องทั่วถึงยังสี่คาบสมุทร ยังความสงบสุขตลอดทั่วทิวาราตรี ด้วยเมตตาธรรมที่ได้ส่งกระแส แผ่ไปยังมวลมนุษย์ทั่วทุกแหล่งหล้า.

บารมีช่วยให้พ้นภัย

ครั้งหนึ่ง มีคนนั่งเรือข้ามมหาสมุทรเกิดพายุรุนแรงพัดถล่มเรือจมไปทั้งหมด แต่มีลำหนึ่งมียันต์ของท่านติดไปทำให้รอดปลอดภัย เพราะความคุ้มภัยจากองค์ท่านบุคคลผู้นั้นจึงจัดกระถางธูป นำไปถวายสักการะที่ศาลเจ้าของท่านจนเป็นเรื่องที่ได้รับการกล่าวขวัญกันเลื่องลือไปไกล ผู้คนยิ่งมาเพื่อกราบไหว้สักการะขอพรมากยิ่งขึ้น ด้วยแรงศรัทธาและผลคุ้มครองจากท่าน คงมีต่อเนื่องมามิได้ขาดสายเป็นเวลานานหลายศตวรรษ เนิ่นนานจนกลายเป็นประเพณีต่อ ๆ กันมาช้านาน จากแดนประเทศจีนออกสู่ต่างแดนอันไกลโพ้นหลายถิ่นมากเมืองกระจายกว้างไกลออกไป

ภูเขาเก้ามังกรยุคปัจจุบัน

กาลเวลาอันยาวนานได้ผ่านไปหลายยุคหลายสมัย ประเทศจีนได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเรื่อยมา จนประมาณเมื่อสิบกว่าปีมานี้ จีนได้เปิดประเทศติดต่อโลกภายนอกให้โอกาสและอิสระเสรีแก่ชาวต่างชาติเข้าไปลงทุนและมีสิทธิเสรีมากขึ้น วัดเก้ามังกรโบราณที่ประดิษฐานรูปศักดิ์สิทธิ์องค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย บนยอดเขาเก้ามังกร ได้เสื่อมสูญและชำรุดไปตามสัจธรรมของความไม่เที่ยงแท้แน่นอน ก็ได้รับการฟื้นฟูจากทางรัฐบาลจีนให้บูรณะขึ้นใหม่กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยว เนื่องจากที่วัดเก้ามังกรแห่งนี้แต่เดิมที่เคยมีรูปบูชาของท่านองค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย พร้อมด้วยรูปบูชาของเพื่อนๆ ของท่านรวม 6 องค์ ได้ถูกทำลายไป ต่อมาจึงมีการบูรณะสร้างขึ้นมาใหม่จนครบถ้วนสวยงามดุจดังเดิม ในปี ค.ศ. 1982 และสถานที่แห่งนี้ ทางรัฐบาลจีนได้มองเห็นคุณค่าในทางประวัติศาสตร์ จึงได้ขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถานที่ควรอนุรักษ์ เงินบูรณะบางส่วนได้รับความอุปถัมภ์จากชาวจีนโพ้นทะเล ซึ่งได้ก่อสร้างตกแต่งเพิ่มความสวยงามสมบูรณ์ยิ่งๆ ขึ้นมาใหม่ ปัจจุบันนี้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยว มีทัศนียภาพของธรรมชาติคู่กับสิ่งก่อสร้างที่สวยงามจากเดิมที่เป็นหมู่บ้านเล็กๆ ก็ถูกยกระดับขึ้นเป็นระดับตำบล ในปัจจุบันนี้คือตำบลต้าหลิ่ง อำเภอหุ้ยจิว

อนุสรณ์รำลึก องค์ยุวเทพผู้ทรงฤทธิ์ เทพเจ้าแห่งความเมตตาของมวลมนุษย์

ณ ที่บริเวณนี้เชื่อกันว่าเป็นแดนที่เหล่าเทพพรหมได้มาสถิตแผ่ทิพย์รังสีบังเกิดเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ อันมีท่านองค์ยุวเทพท่ามกงเยี่ยเป็นองค์พระประธานของเหล่าทวยเทพ ทรงประทับบนบัลลังก์ทิพย์คือตำแหน่งที่ปากมังกรซึ่งเป็นมิติลี้ลับแห่งภูมิทิพย์ องค์พรหมเทพท่านจะสถิตเพื่ออยู่ใกล้ชิดกับมวลมนุษย์ในแดนโลก ส่วนศาลา เต็ก เต๋า เต็ง แห่งนี้เป็นอนุสรณ์สถาน สร้างถวายเพื่อสักการะบูชาแด่องค์ท่าน สองข้างของขอบประตูทางเข้าของศาลมีจารึกคำกลอนไว้

ท่ามกงเยี่ย เทวา ประกาศิต
เนรมิต เรื่องร้าย มลายสิ้น
สรรพสัตว์ เขี้ยวงา ฆ่ากันกิน
ได้ยลยิน เชื่อฟัง น้อมบังคม
ยุวเทพ มีศักดา อานุภาพ
สังคมราบ ร่มเย็น เป็นสุขสม
เสกฝนลม ให้ต้องตาม ความนิยม
โลกรื่นรมย์ คนอยู่รอด และปลอดภัย

譚公祖廟位于惠東縣境之

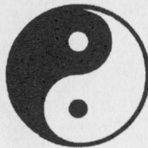
九龍峰其兩邊門聯

聲動虎蛇龜盡伏

功施風雨露無偏

คำกลอนคู่ภาษาจีน 2 ข้างประตู ณ วัดเก้ามังกร ประเทศจีน

ในลิขิตจารึกยุคอดีต จดรำลึกบ่งถึงลักษณาการต่างๆ ที่เลิศของเด็กน้อยบุตรชายจากสกุลท่ามว่า ท่านเป็นเด็กที่มีความร่าเริง แจ่มใส ขยันขันแข็ง กล้าหาญ มีไหวพริบดี และเป็นผู้มีบารมีมาก คือมีฤทธิ์อภิญญาเลิศล้ำ บุคลิกพิเศษของท่านนี้ จึงได้รับสมญานามอีกพระนามหนึ่งว่า “องค์ยุวเทพผู้ทรงฤทธิ์” ท่านเดินเหินคล่องแคล่วว่องไวเหมือนลอยหายไปเหาะลิ่วเหนือก้อนเมฆ สามารถสะกดเสือและงูให้เชื่อฟัง หลับตาขว้างหินไปบนท้องฟ้า สามารถทำให้นกอินทรีคู่หนึ่งลงมาสู่พื้นดินได้ เอาใบไม้เสกให้กลายเป็นปลาฝูงใหญ่ สาดน้ำชาไปช่วยดับไฟที่กำลังไหม้ที่เมืองอีกแห่งหนึ่งให้ดับได้ ท่านคอยช่วยมวลมนุษย์ ขจัดทุกข์นำแต่สันติสุขแก่ทุกคนโดยถ้วนหน้า

譚公仙聖：姓譚　字宇德，父母早逝，自小寄養在堂叔家，稍長後即爲堂叔牧牛，最後到麥祝鎮，麥田村，爲外婆家牧牛，生得天眞活潑，勤勞勇敢。據『惠州府誌』記載與及譚角地鄰近鄉人世代傳說，譚公仙聖昔時是一位神童，在七至八歲時，即能呼風喚雨，騰雲駕霧。最顯著者計有，伏虎馴蛇，石擊雙鷹，稔葉化魚，足膝生火，簍草千擔，杯茶化雨救博羅，及幫助鄉人，造福一方。

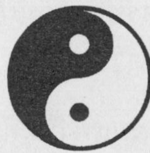
พิธีเริ่มกำหนดขึ้น

นับตั้งแต่นั้นมา มหาชนจากทุกหนทุกแห่งได้มากราบไหว้สักการะ โดยจัดพิธีใหญ่โตในวันเทศกาลสำคัญของวันต่างๆ ตามวาระโอกาสเพื่อให้ได้ใกล้ชิดกับองค์ยุวเทพ องค์เทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ ท่ามกงเยี้ย ซึ่งสถิตบนภูเขาเก้ามังกร ณ บริเวณเชิงเขาคือศาลาตรงที่ท่านนั่งสมาธิละสังขารไป บนภูเขาชาวบ้านยังได้ก่อสร้างศาลเทพบริวารเพิ่มเติมมากมายอีกหลายองค์ นอกจากนี้ยังมีศาลองค์**เจ้าแม่กวนอิม** ศาลเทพแห่งปัญญา รวมทั้งองค์เทพต่างๆ และโรงทาน ฯลฯ เพิ่มเติมอีกมากมาย ซึ่งระยะเวลาที่ผ่านมานานกว่า 600 ปี ที่สืบทอดการสักการะบูชาองค์เทพท่าน สถานที่นี้จึงขยับขยายกลายมาเป็นวัดใหญ่โตชื่อว่าวัดเก้ามังกร สถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้เป็นที่ซึ่งมนุษย์พึ่งพาขอพรองค์เทพแก้ทุกข์ปัญหาต่างๆ ได้จากปวงหมู่เทพศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายซึ่งสถิตอยู่ในสถานที่แห่งนี้

กาลเวลาล่วงเลยมาตั้งแต่ครั้งกระโน้นหมุนเวียนไปตามกฎอนิจจัง กฎหลักแห่งสัจจธรรม จนกระทั่งต่อมาได้มีสานุศิษย์ อัญเชิญองค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย โดยการอัญเชิญแผ่นป้ายยันต์และเถ้าธูปมายังประเทศไทย คือ ณ ที่จังหวัดตรัง จนมีสานุศิษย์ ปวารณามากมายเกือบแทบทั้งเมือง รวมทั้งจังหวัด

ใกล้เคียงและบางท่านที่มาจากไกลๆ และในบางครั้งยังมีชาวต่างชาติอื่นๆ ตรงมาสักการะท่านองค์ยุวเทพถึงสถานที่แห่งนี้

ศาลเจ้า ท่ามกงเยี้ย ตรัง จึงเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อีกแห่งหนึ่ง มีท่านสถิตอย่างเป็นรูปธรรมถาวร ศาลเจ้าแห่งนี้สร้างขึ้นเป็นตึกตามแบบสถาปัตยกรรมจีนโบราณตามที่องค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ยเข้าทรงสั่งชี้แนะ จึงถือเสมือนหนึ่งจำลองแบบประเพณีดั้งเดิมของจีนมารวมทั้งการฉลองวันสำคัญต่างๆ รำลึก ถึงองค์ยุวเทพตามรอบปี มีหมายกำหนดวันเวลาเหมือนของวัดเก้ามังกร ที่มีในประเทศจีน ส่วนความหมายของวันนั้น สลับกันไปบ้างเล็กน้อย ดังรายละเอียดที่จะระบุต่อจากนี้ไป

วันเทศกาลที่สำคัญของวัดเก้ามังกร (九龍峰祖廟) ประเทศจีนในรอบปี

ศาลาเต็ก เต๋า เต็ง (德道亭) ณ ตำบลหุ้ยตัง อำเภอหุ้ยจิว มณฑลกวางตุ้ง ในประเทศจีนได้กำหนดเทศกาลจัดงานฉลองในวาระต่าง ๆ ขององค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย ปีละ 4 ครั้ง นับตามปฏิทินจันทรคติของจีนดังต่อไปนี้

วันที่ 5 เดือน 3

เป็นวันรำลึกถึงวันที่ท่านองค์ยุวเทพได้สำเร็จมรรคผล

วันที่ 8 เดือน 4

เป็นวันสิริมงคล เพื่อสักการะบูชาในความอุดมสมบูรณ์ทางการเกษตร (วันพืชมงคล)

วันที่ 26 เดือน 8

เป็นวันฉลองวันครบรอบวันเกิด

วันที่ 15 เดือน 8

เป็นวันฉลองวันเผยแพร่กิตติคุณ หรืออีกนัยหนึ่งเรียกว่าวันพบมนุษย์ (วันลงทรง) ซึ่งมีเพิ่มขึ้นในภายหลัง

วันเทศกาลที่สำคัญในรอบปี
ของ
ศาลเจ้าท่ามกงเยี้ย จังหวัดตรัง

ศาลเจ้า ท่ามกงเยี้ย ในจังหวัดตรัง มีงานจัดฉลองเพื่อสักการะองค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย ตามประเพณีที่สืบทอดมาจากประเทศจีน แต่มีความคลาดเคลื่อนในความหมายของวันเทศกาลไปจากเดิมที่กำหนดในประเทศจีนโดยไม่ทราบสาเหตุ เนื่องจากได้ยึดถือปฏิบัติกันมาช้านานจนยากแก่การแก้ไขให้ความหมายนั้นตรงกับวัดเก้ามังกรของเดิมในจีน งานวันฉลองขององค์ยุวเทพของศาลเจ้าในจังหวัดตรังในปีหนึ่งมีงานฉลอง 3 ครั้ง ดังต่อไปนี้คือ

วันที่ 8 เดือน 4

เดิมคือวันพืชมงคล เปลี่ยนเป็นวันฉลองครบรอบวันเกิด

วันที่ 26 เดือน 6

เดิมคือวันครบรอบวันเกิด เปลี่ยนมาเป็นวันฉลองรำลึกถึงวันละสังขาร (วันขึ้นสวรรค์)

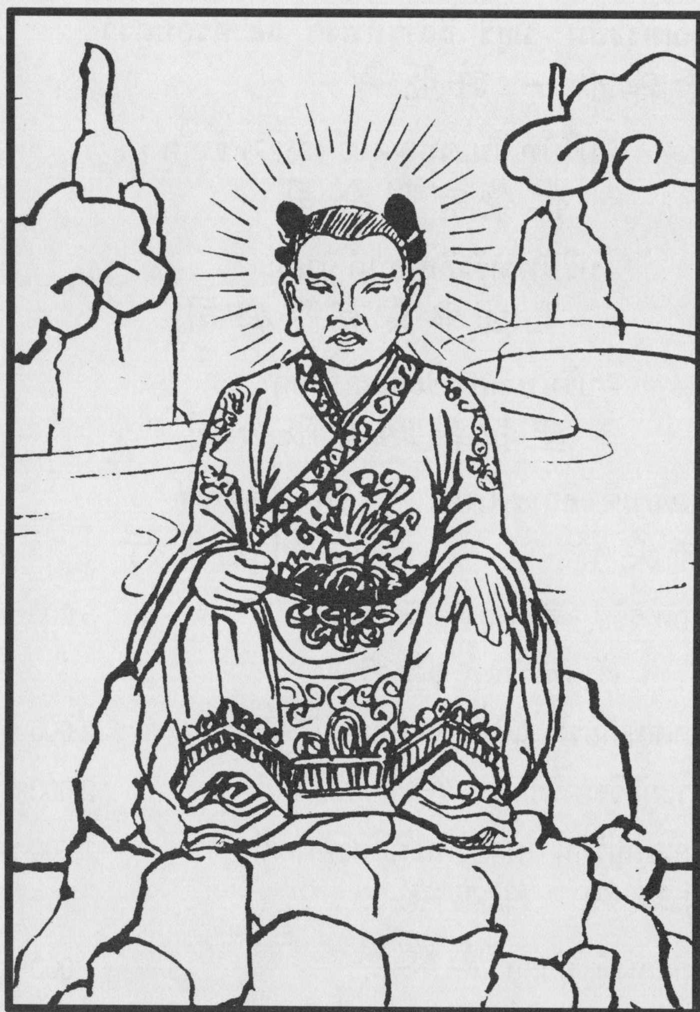
วันที่ 29 เดือน 11

วันสักการะตอบแทนคุณ (วันไหว้แก้บน) เดิมที่วัดเก้ามังกรในประเทศจีนไม่ได้กำหนดวันที่แน่นอนตายตัว

ส่วนที่ศาลเจ้าของจังหวัดตรังได้กำหนดถือตามปีจันทร-
คติของปฏิทินจีน แบ่งเป็นในปีที่เดือน 11 ถ้ามี เพียง
29 วัน (เรียกว่าเดือนเล็ก) จะจัดงานฉลอง เพียง 3 วัน
เริ่มจากวันสุดท้ายของเดือน 11 คือวันที่ 29 และ
วันที่ 1 ถึง 2 ของเดือน 12 แต่ถ้าปีใดในเดือน 11
มี 30 วัน (เรียกว่าเดือนใหญ่) ก็จะจัดงานฉลองในปีนั้น
4 วัน เริ่มจากวันสุดท้ายของเดือน 11 คือ เริ่มวันที่ 30
ต่อมา ถึงวันที่ 1-2 และ 3 ของเดือน 12

นี่คือที่มาของฤกษ์วันกำหนดเทศกาลฉลองขององค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย เปลี่ยนแปลงและคลาดเคลื่อนจากที่ถือปฏิบัติในประเทศจีน

อย่างไรก็ตามวันฤกษ์ที่จัดงานฉลองในเทศกาลที่กำหนดไว้ตั้งแต่เดิมโบราณที่ถือปฏิบัติตามกันมานั้น ก็มิใช่เป็นฤกษ์ที่ตรงกับความเป็นจริง แต่เพื่อความสะดวกในการจัดงานฉลองให้ตรงกับช่วงเวลาที่ชาวชนบทได้เสร็จสิ้นจากภาระของฤดูกาลเก็บเกี่ยว จึงมีเวลาว่างโดยพร้อมเพรียงกันโดยยึดถือเอาความสะดวกตามรอบปีแห่งการเพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารเป็นเกณฑ์กำหนด เพื่อจัดงานฉลองสืบต่อตามกันมา ดังรูปแบบของวัฒนธรรมประเพณีดั่งเช่นทุกวันนี้

รายชื่อเจ้าภาพพิมพ์หนังสือ

คุณทรงสิน - มยุรี ลีลาชุติพงศ์ และครอบครัว

李譚水 - 許亞卿

- บริษัท ยืนยงมอเตอร์ (2527) จำกัด

仁榮有限公司

- บริษัท ตรังลีลายนต์ จำกัด

里拉車業有限公司

- บริษัท ลีลาเซอร์วิส จำกัด

里拉輔助有限公司

คุณยินดี ลีลาชุติพงศ์ ร้านยินดีภัณฑ์

許美賢 仁利文具行

คุณพรชัย - ศิริพร เรืองวัฒนกุล (ร้านพรภัณฑ์ นครศรีฯ)	5,000 บาท
คุณสมเกียรติ แซ่ตั้ง (นำไทย) 陳鐵林	2,000 บาท
ตระกูลวิชยานุรักษ์ 永隆魚行	2,000 บาท
คุณจรูญรัตน์ - กอบรพัฒน์ สรพิพัฒน์ 蘇璇卿 蘇燕燕	1,500 บาท
คุณอนงค์ อุยสุย 呂綠攀	1,000 บาท
คุณเยาวรัตน์ ชนินทร์พิทักษ์	1,000 บาท
คุณบัณฑิตา โอภาวัฒนสิน 黃美蘭	1,000 บาท

คุณบุญตา สักกะพลางกูร และครอบครัว 1,000 บาท
順發

คุณพิชัย มณีรัตนานนท์ และครอบครัว 1,000 บาท
黄思華

คุณลินดา วรพงศ์พัฒน์ และครอบครัว 1,000 บาท
林雲梅

ห้างวีนัส 潘民利 1,000 บาท

ร้านเจริญวิทย์ 劉惠蓮 1,000 บาท

คุณพรชัย - สุวรรณา กีรติเมธากุล (ร้านนิวัติเภสัช) 1,000 บาท
友成藥行

ร้านโชว์ศิลป์ 潘福財 1,000 บาท

คุณยุพา โล่ห์จินดาพงศ์ และครอบครัว 1,000 บาท
泰成源

คุณเกียง วัฒนสิน และครอบครัว 郭惠娟 1,000 บาท

คุณประสิทธิ์ - วารุณี วงศ์วิศาลศรี 集成發 1,000 บาท

คุณไพบูลย์ หิรัญมุทราภรณ์ และครอบครัว 1,000 บาท
傅振賢

คุณนัทธร คุณรักษ์พงศ์ และครอบครัว 1,000 บาท
永康堂

คุณ พรชัย ตันฑ์ศรีสุโรจน์ 陳 聯 淡 18,000.- 銖

ห้างศรีทอง ทุ่งสง	時通行	1,000 銖
ทุ่งสงโอชา ทุ่งสง	徐太記	1,000 銖

风水宝地

一日，归善县知府出巡，乘船沿西枝江而上。船到平山二渡头（今平山大桥处，原为过渡渡船头），知府看见前面一江再现两岸有狮象（狮山、象山）把守，不敢鸣锣开道，曰："狮象把水口，做官多过狗。"遂下令偃旗息鼓，静静而行。上到鲤鱼岭（靠近红花园谭阁地谭氏祠堂）时，发现此处乃风水宝地，又令偃旗息鼓，并说："鲤鱼把江边，洞内出三仙；若无三仙出，三里九状元。"一打听，方知这里出了谭公爷，多祝出了林世爷，知道仙家已出，于是继续鸣锣开道，一路前行。

息风救难

清朝年间，香港有艘商船驶去南洋，船上有28人，在汪洋大海中，遭遇狂风暴雨袭击。垂危之际，众生信念，一齐跪拜祈求谭公仙圣显灵，施法救助。叩拜毕，顷刻之间，风平浪静，商船脱险，平安到达目的地。事后，商船特制金香炉一个，酬谢谭公仙圣救命之恩。此金香炉于抗日时期被盗。

了一杯茶给谭德。谭德接过茶却又向空中泼去。知府心里愈感不快，隐忍不发，又继续倒了一杯茶给谭德，没想到谭德依然故我地向空中泼洒。知府火了，一拍桌子，离座而起：“小子无礼！”

却见谭德不慌不忙地说：“知府老爷息怒。我刚才借你的三杯茶扑灭了博罗粮仓的一场大火。”

知府听了将信将疑，命令快马打探。不到一刻，快马回来禀报：“老爷，博罗粮仓失火，不知为何被三场黄雨淋熄了。现在满城都跪向苍天拜谢。”知府闻报，慌忙向谭德跪谢，连声说：“你真是活神仙呀！”

接着，知府盛情招待了谭德兄弟俩，还赐了一身白袍、一匹白马给他，以谢谭德救火之恩。

后人有感于谭德的法力无边，木雕一副对联挂在谭公庙里：稔叶成鱼施妙力，杯茶化雨救罗城。

静坐三月升天

谭德十三岁那年，在他外婆家麦田村一棵大树下静坐了三个月，不吃不喝。头发长了，亲人几次给他剪发。坐了三个月后，谭德忽然独自离去。人们不见谭德，四处寻找。事隔多日，才听杨大伯公报告，谭德已在九龙峰下（今得道亭处）升仙。只见成群的蚂蚁为他衔泥掩体，虎蛇龟为其守护数日。然后，乡邻收其仙体下葬。时至今日，麦田那棵大树仍有坐痕，得道亭处亦有虎、蛇、龟石。

杯茶扑火

谭德结识了一帮放牛娃，共有六人，谭德排行第五。他们整天相处，亲如兄弟。有一天，谭德与伙伴们在山上放牛，突然提出要去广州看大戏。于是他将所有的牛牵在大树下，拿了根竹鞭在牛群的周围划了一个大圈，画地为墙，把牛圈住了。然后，伙伴们一个跟一个搭紧谭德的肩膀，腾云驾雾去广州看戏。

看完戏，他们就飞着回家。当飞到惠州地界时，后面最淘气的六弟觉得耳边风声呼呼、飘飘摇摇的挺有意思，便忘了谭德事先的吩咐，睁开眼睛，猛然看见自己在空中飞驰，脚下的大山、树林、房屋飞速向后移，吃了一惊，不觉双手一松，掉了下来，正好落在惠州知府的大厅当中。

正在升堂的惠州知府看见空中忽然掉下一个小孩，大吃一惊，急忙上前察看，只见小孩掉下后竟然毫发无伤，依然活泼可爱，心里好生迷惑。于是便问小孩是哪里人，怎么会掉下来的。六弟不知他是知府，便将事情经过一五一十地说了出来。知府听了更觉惊奇，便让他叫谭德来见。六弟望空大喊："谭德！五哥……"

却说谭德他们回到九龙峰，发现少了六弟，于是急忙回头去找。刚到惠州城上空，忽然听到六弟在呼喊，便循声飘落到知府大厅。

知府见谭德从空中飘下，知道他非同小可，便请谭德到堂上喝茶。谭德刚接过知府手中的茶杯便向空中洒去。知府见此，心中不快，但想到谭德是个不懂事的小孩，便不予计较，又斟

“舅舅，你要瘦牛还是要肥牛呀？”舅舅上气不接下气地说：“瘦牛好，瘦牛好！你快把这牛变回原来的样子吧。”

谭德于是将牛牵到后山，剥下敷在牛身上那层田泥，才将牛牵回给舅舅。这时，黄牛又象往日一样有力，眨眼功夫，一块田就犁完了。

稔叶变鱼

太阳下山了，谭德放牛回家，看见舅舅和一些乡邻还在插秧，谭德就喊：“舅舅，早点收工吧，反正那块田要到明天才能插好的。”

他舅舅说：“现在一个人还剩一张桌板那么宽，不消一筒烟的时间就能插完，怎么要等到明天？”

“我说你不信？等会就知道了。”谭德说着，在路旁摘了一把稔叶往田里一撒，忽然间满田都“哗啦啦”到处乱窜的鲫鱼。插秧的人连忙放下手中的活去捉鱼。

天色渐渐黑下来，大家一条鱼也没捉到，却把秧苗踩得东歪西倒，谭德的舅舅看着无奈，只好和大家一起回家去了。

第二天清晨，谭德的舅舅来到田里，只见东歪西倒的秧苗又变得端端正正的，没有插完秧的田还是空着，四处不见一条鲫鱼的影子，田里却浮着许多稔叶。舅舅心里明白，这又是小谭德干的“好事”。

摸鱼去了。玩够了，谭德扛着咸菜缸回家往外婆面前一放，说：“外婆，缸洗好了。”谭德的外婆听了不相信：“我刚才看你只顾玩，这缸能洗净吗？”

谭德见外婆不相信，就左手拿着缸，右手握拳朝缸底打去，只见咸菜缸像翻猪肚那样，里外反转过来。谭德拿着里外反转的缸问外婆：“你看，干净吗？”谭德的外婆一个劲地点头：“行了，行了，你快将缸翻回来吧.”谭德又朝缸底打了一拳，咸菜缸便恢复了原样。

瘦牛好驶

谭德外婆家有头黄牛，虽然长得瘦小，可力气很大，犁田耙地抵得上别人的三头大黄牛。人们都说这头牛好驶，夸谭德会放牛。

可谭德的舅舅看法不同，他认为牛大力气更大，要谭德用心照顾，让牛长大长胖。谭德听后说：“要牛长大长胖还不容易？”

第二天清早，谭德的舅舅去牵牛犁田，走到牛栏一看，他家的那条瘦黄牛果真胖得象只大象。

谭德的舅舅心里好不高兴，牵着牛犁田去了。可是犁了半天，太阳都升到正顶了，才犁了两垄地，却累得满头大汗。舅舅见今天的牛变懒惰了，便扬起鞭子抽牛背，可手都抽痛了，牛依然还是慢悠悠的。

这时，谭德走来了，看见舅舅这副狼狈相，便笑了起来：

脚，谭德调皮地大笑："没事，你只管看饭就行了。"

不到一刻时间，饭熟了，谭德才将脚抽出来。不久，便听到隔壁财主家在吵吵嚷嚷，说好好的凳脚被烧了几条。原来谭德烧的不是自己的脚骨，而是借烧了隔壁家的凳脚。

篓草千担

"雨水"过后，天气晴朗。谭德肩搭一只竹篓，操把镰刀上山割草。约有一顿饭工夫，谭德背了一篓草回家。他舅母看了又好气又好笑："割这篓草，够煮饭还是煲茶？"谭德将草放下，对舅母说："舅妈，别看这篓草少，到时晒到你手酸。"

舅母将信将疑，她知道谭德年纪虽小，却尽做些离奇古怪的事。于是，便去禾坪晒草。说来也奇怪，舅母刚刚抓走一把草，篓子里的草又是满满的。舅母晒了一把又一把，怎么也晒不完，足足晒了三禾坪。舅母累得腰酸背痛，连声说："够了，够了。"

待她伸直腰杆，抬头向前一望，发现对面原来绿茵茵的山岗，现在已象刚剃过的头一样光秃秃的了。

翻缸洗肚

端午节前，家家户户都要把咸菜缸洗净过节。一时间，农家妹仔抬着大缸小缸到小河冲洗去了。

谭德把两个咸菜缸往河边一放，就和其他小伙子到河里玩

谭公传说

好心好报

夏收时节，烈日高悬，家家晒谷。忽然乌云南来，天将下雨，外婆叫谭德赶快收谷。而谭德不慌不忙，将自己晒谷场的出水缺一堵，就忙着去帮别人收谷。外婆一看，急了：“谭德，自己的谷不要啦？”谭德听后，继续帮别人收谷，并说：“外婆，你放心好了。”只见他左手向空中一挥，顿时，数不清的麻雀从四面八方飞来，很快就把外婆晒的谷衔成一堆。外婆大喜，一边把谷堆遮盖起来，一边称赞谭德好心有好报。

鞭削田唇

春耕时节，外婆多次叫谭德去打田唇。谭德毫不在意。临近办田插秧了，他拿了一根竹鞭，沿着每条田唇边走边划，划得田唇三面光秃，赶上了农时。

火烧脚骨

“雨水”季节，阴雨连绵，谭德外婆家的柴草烧完了。这天，谭德正好走进厨房，看见外婆正为找不到柴草而着急，谭德便说：“我来烧火。”只见谭德将两只脚伸进炉膛，骤然间“哔哔卟卟”，火势又大又旺。外婆一见大吃一惊，忙去拉谭德的

四年（1739年），由陈大琳、刘天如、叶郁彬增修，“上堂供观音，而奉（谭公）真人于正殿”。至道光三年（1823年）才“分仙佛为二庵”，“建观音庵于山左，日龙通寺”，此寺比正宗谭公庙迟了389年。由此推论，观音与谭公佛道不同家，在谭公庙前建龙通寺，纯属为了方便不同信徒朝拜。龙通寺于1986年重修，保留宫殿式建筑的格局。

龙通寺的对面是石戏台，它建于清顺治二年（1645年），属亭台式四角重檐结构，舞台用条石构造，设有内间和化妆室，整座建筑艺术精巧，雕梁画栋，玲珑剔透，实为我省少有的保留完整的古戏台。据传统习俗，谭公庙每四年举行一次庙会（逢丑、巳、酉年举行），当地人称为“打醮”，方圆八百里信男信女，乃至海内外华侨均前来赴会，祈求风调雨顺、五谷丰登。庙会期间，还聘请大戏班，连日累夜在这里演戏助兴。谭公庙的庙会一直延续了几百年，至巳丑年中断。辛巳年（2001年）十一月初四，谭公祖庙举行了继往开来的盛大庙会，历时七日八夜，共接待香客游人35万人。

九龙峰因有美丽的自然风光，有关于谭公动人的神话传说和精巧的古代建筑、浓厚的宗教色彩，六百年来始终吸引着无数香客游人。今天，这里因有灿烂的民族文化遗产和珍贵的古代建筑，而被政府宣布为重点文物保护单位，成为惠东县最大的道教宗教活动场所。

纪念日，这一天会有不少游客到此一洗为快，以求消灾脱难。

在龙峰祖庙一侧，有个不大的水池，池内塑有双龙戏水景致，称作龙池。相传在很久以前，有九条龙从罗浮山飞出，先在惠州汤泉九龙潭洗濯，然后向东飞至尖笔峰，见有九条山脊宛如九龙，便各自盘踞九条山脊。一天夜里，两条小龙偷偷地下山游玩，走到山腰，见一池清水，即钻进池中戏水，不觉天色已亮，群龙远去，只好盘踞这个池中，这便是龙池的来历。

龙峰祖庙的右前方是文昌宫。它建于清康熙二十三年（1684年），是文人拜祭孔子及五大圣贤，祈求文化昌盛的地方。1984年曾作过大规模的修缮，除保持原来的建筑格调外，增加了一些墙塑壁画，使这座宫殿式的古建筑更显得华丽堂皇。右侧有一“礼门”，两边的对联是“彩笔昔曾干气象，人文从此际风云”，道出了人们对孔子及文人的推崇。相传，每年八月十五为文昌帝君“降笔日”，谁能拜得帝君降笔，就能运笔如飞龙走蛇，纵横驰骋于天下。

文昌宫按传统惯例奉祀的主神是“文昌帝君”，而这里却安置着被称为“万世师表”的孔子塑像，专供历代尊孔的文人学士拜祭。孔子塑像左侧，摆放着历代尊孔圣贤孟轲、颜渊、曾参、程颢、朱熹的塑像。右侧是“魁星点斗”。传说魁星曾九次考中状元，皇帝都嫌他长相丑陋，不愿招为驸马，魁星十分失意，欲跳海了此一生，恰有鲤鱼将他托起，劝他刚强自立，振兴文化。这魁星的塑像正是脚踏鲤鱼头，似在指点莘莘学子。

龙峰祖庙的左前方，是供奉观音大士的龙通寺。据清人刘子修《增修九龙峰谭公庵碑记》记载，设于乾隆己未年，即乾隆

在惠东的民间流传着关于谭公“火烧脚骨”、“篓草千担”、“翻肚洗缸”、“稔叶变鱼”、“杯茶扑火”等许多神话故事。这些传说引起后人对谭公的无限崇拜。现在龙峰祖庙大门的对联“声动虎蛇龟尽伏，功施风雨露无偏”，便是这种崇拜心理的写照。

谭公庙前有一对石狮子，一雄一雌。他们造型逼真，显得既威严，又和蔼。原作者也许是想让它们成为谭公的卫士，而今天人们已把他们当作平安幸福的象征。人们认为，小孩摸摸它们将会百病消除，长得像一头猛狮；女人摸摸雄石狮的下体，便可喜得一子。

在谭公庙背后的琉璃瓦面上有一种奇特的现象：尽管靠近此地有不少大树，而瓦面上却终年片叶不留，不论你什么时候到这里观看，瓦面上总是洁净如洗。形成这种现象是因为每天早上八点多、下午四点多钟，这里总会刮一阵大风，把瓦面上的树叶吹得干干净净。

谭公庙右侧有一口仙泉井，古时是专供游人拜祭谭公时洗手用的，泉水纯净甘甜，可供饮用。用这里的仙泉制作汽水，口感清爽，用于酿酒，则特别香醇。传说古时来此之人若有病痛，饮了仙泉水，便可“水到病除”。时至今日，香客仍在这里净手，然后才去拜谒谭公。

沿仙泉井水渠上溯，有一股清泉从数米高处泻下，形成水帘，承水之处有一洞穴，宽约一米，洞内又有一小洞，直径约60厘米，深达2.38米，洞水冰凉，清澈见底。传说谭公仙圣童年时常到此处洗浴，故被称为谭公洞。相传每年四月初八为谭公沐浴

自得道亭沿着石级缓缓而上，可见绿树丛中有数棵特别挺拔苍劲的古松，护卫着谭公庙。说来也怪，历史几经风霜，这里仍保留着如此古老的苍松，据说已有四百多年树龄了，而且这般壮观的古松不多不少，正好九棵，与“九龙”相对应，真耐人寻味！然而近几年，这古松遭雷击虫蛀，现在仅剩下两棵。

九龙峰古木参天，绿树成荫，泉水铮淙，景色迷人。不仅久住城市的游人到此顿觉进入绿色幽静的世界，就是世居农村的人亦十分乐意在这样的胜境中憩息。无怪乎早就有文人墨客在此留下联句：“积著龙峰地得清幽游客恋，名垂尖笔天然佳景动人游。”

林荫路旁有一株二百多年树龄的榄树，高约20米，头围250厘米，枝叶繁茂，生机盎然。传说情侣合抱树干可得“男子”。

九龙峰的庙宇以龙峰祖庙为中心。龙峰祖庙是正宗的谭公庵，它始建于明宣德九年（1434）年，清乾隆二十六年（1762年）曾大修一次，近年又进行过小修，原建筑基调仍完整地保留下来。这座庙宇充分反映出古人极为重视房屋的上部建筑，梁上檐下总是雕龙画凤，又刻又塑，景物栩栩如生，衬以具有古典传说之壁画，显示出中华民族灿烂的古代文化，是我国珍贵的建筑艺术遗产。

龙峰祖庙是九龙峰古建筑群中最大的一座，呈正方形格局，边长为20米，里面分为三间殿室。正殿摆放谭公仙圣塑像，两边安放其童年时代结义兄弟的塑像。右殿为谭公成仙后的报信人杨大伯公像，左殿为镇守山寨的山神三山国王像。宽敞的殿堂是人们跪拜求签的地方。

九龙峰景观与谭公仙圣的传说

在莲花山脉西段，距惠东县城十四公里处，有一座挺拔的山峰，因北面有九条山脊宛如九龙，故名“九龙峰”。又因主峰尖似笔头，又名“尖笔峰”。

九龙峰海拔563米。古人刘梦得云：“山不在高，有仙则名”。九龙峰虽不比罗浮山之高大，却在九龙汇聚的山腰之间建有一座名扬海外的谭公庙。它建于明宣德九年（公元1434年），距今已有672年的历史。从那时起，九龙峰就因谭公而闻名。

谭公是个传奇人物，民间流传着许多关于他的神妙传说。志书记载，谭公真名谭德，生于元代，归善县红花园人。红花园，今大岭镇大布村管属。红花园的谭阁地古有谭氏祠堂，当地人认定，谭公就出生于谭阁地。近年，从一本流传数百年的签书上查明，谭公出生于元代至元三年（1337年）六月二十六日。传说他三岁时父母俱丧，随外婆到麦田村牧牛，后经太上老君点化，七、八岁已能呼风唤雨、伏虎驯蛇。他神通广大，为民造福，十三岁时在九龙峰下羽化成仙。此后还经常显灵，为百姓救苦解难。后人为了纪念他，于明武十六年（1383年）在九龙峰下建成“得道亭”。这是九龙峰第一座也是最具有古建筑风格的庙亭。此亭有联曰：“道协天人早岁乘龙从此去，情深桑梓今朝跨鹤定归来”。特别是在清代嘉道时期，有贼兵围攻惠州府城，得谭公仙圣显灵以退贼兵，使府城得保平安，经知府上奏朝廷，敕封谭公为“襄济谭公仙圣”，在道教经书中，尊称为“襄济保安天尊”。

本廟廟主謝桂江先生於二〇一〇年三月間
與董里旅游團特往惠州俯，惠東縣，
九龍峰譚公祖廟誠敬參拜并帶來這一段
補充歷史

九龍峰景觀與譚公仙聖的傳說

廑念之。

乾隆皇帝下身拜，普照四海顯威靈，咸豐皇帝，親筆敕封襄濟活神仙『自是仙人眞福壽、果然襄濟顯威靈』，乾隆皇遊江南時，曾至祖廟，親身下轎，降香跪拜，太平天國時，咸豐帝召惠州太守，問不開城之事，太守將譚公爺降福之事說之，咸豐皇帝親筆讚頌『敕封襄濟』這是後事。

當時譚公祖廟完善後，有田坑村人，在此建了個馬亭，供給官人拴馬之所，所有爲譚公出力貢獻的人，回去後發財添福壽，如陳一公任山東濟南府，二公任山西岸平號，三公任江南安慶府，蔡錦任兩廣總督，現譚公廟前，門坪有一桅干插旗，皆爲有關官府所封贈，又鄉人爲紀念孔聖仙師，在譚公廟之右側，建了一座文昌帝君廟，兩傍有聯云『聖澤九洲尖筆仙公超法界，神恩浩蕩九龍得道顯威靈』。

仙聖廟成後，鄰近鄉民，如有擇吉，或疾病事，多向仙聖祈求，有求必應，故有諺云：『擇日勝國師，仙方勝華陀』，福澤萬民，普照四海，四海安寧，威靈遠播，九洲沾恩。

道協天下早歲乘龍從此去、情深桑梓今朝誇鶴定歸來

聖功宏且遠 仙德顯而靈

自從三月初五後，人們知道『譚德得道』，時人當即尊為『譚公仙聖』，消息一傳千萬，四方八面皆知，附近鄉民天天到來祭拜，歸善府太守聞知，帶了兵將，同來拜奠祈求庇佑，國泰民安，風調雨順，合家獲福榮昌發達萬年，人們為了紀念他的奇動偉績，在他登仙處，捐資建了『得道亭』，後來每逢祭拜，亭邊生火，山頂冒煙，亭邊宰豬，山上鳴聲，頗為神奇罕見，後來人們才恍然明白，山上冒煙及鳴聲之處，正是九龍峰結穴正位，于是人們向各方繼續募捐籌資建成—譚公仙聖祖廟(在明朝初期距今已六百餘年)，廟中並奉祀觀音娘娘，仙聖居正殿，規模可云備矣，後來威靈日著，祈禱者眾，因分仙佛為二庵，以上堂為正殿，中殿為拜亭，三山福德為左右兩宮，兩傍為客廳，偏西門外為廚房，另建觀音庵於山之左，曰：『龍通寺』。

眞人(仙聖)之靈昭，尤莫大于祈雨，每求必應為民以耕以養朝廷每

法童就在三月初五那一天，他看見九龍山空中，顯一條長虹，山門有一團白光，他立即走向山邊去觀看，到了山門溪邊大石下，他在那裡坐著，閉了眼化成一團紫氣，直上高空，從此登仙去矣，那時在山巔顯出九龍，當時此地是一片大森林，他得道後，附近之龜及虎蛇一齊在他仙體週圍，顯出悲哀的樣子，大龜伸頸昂頭，老虎大聲吼叫，長蛇團團游走不安，螞蟻銜泥護體，樹上百鳥飛鳴嘈雜不停，蝴蝶蜜蜂混亂的飛繞，農村雞犬無聲，山神奉知楊大伯公，伯公化身成一老翁，左手捧金鉢，右手拄一龍頭拐杖，轉告堂叔及外婆知曉，外婆及堂叔親來拾仙體，料理善後。

太守聽了大力士的敘述，認爲法童有這樣大的本領，必然是一位神仙，所以太守對大力士更加敬重，教家僮殺雞殺鴨，備好酒菜，待法童到來。

話分二頭，法童帶回眾伙伴後，把牛兒趕回家，向鄉親們說知今天之事，如何帶他們到博羅看戲之事講完，他立即騰空而起，向惠州府而來，一霎時間已到太守家降下，太守一見法童，從空而來，自己與與眾家僮及兵將們，一齊跪下迎接，法童一見便說：大爺別客氣，一面說一面伸手將大家扶起，這時太守十分高興，分別坐下，太守雙手向法童敬茶，法童雙手接過茶後，忽仰頭望空，急將茶向空遙洒，太守一連向法童敬茶三杯，法童皆將茶向空遙洒，太守見了心中頗覺不快，即向法童問道，我太守有何得罪，敬茶你不受，是何故，法童微笑說：因博羅縣火燒倉庫，特以此救之，太守半信半疑，急遣飛騎往視之，飛騎回報，確如所說，太守覺得十分奇妙，拿了美麗的衣冠，贈給法童（此事傳說人人皆知『一杯茶化雨救羅城』），酒席散後，法童告退，並向太守感謝招待之高情厚誼，法童與大力士一同歸家。

心內覺得很驚訝，暗想道：自古來沒有人能升天空，爲什麼會有人從空中掉下來的呢？這樣神奇，這個小孩童，究竟是人還是神呢？莫非神仙化裝下來的，左思右想，不明所以，但爲了尊重他，太守隨即叫家僮敬茶拿椅，招待十分週到，大力士掉在太守家中心裡也不驚慌，他知道法童法力很大，有千里眼有順風耳，如有災難有危險，他是算得到的，大力士雖出生農家，不曾見過大官，但想到了法童的能幹，有法童的庇護，什麼都不怕，所以見了太守，如同家人一樣，太守微笑著，叫家僮再拿香煙來，並將煙代套上煙筒，太守親手逮給大力士，大力士很大方的，順手把煙筒接在手中，家僮並代他點煙火，大力士抽煙時，太守開口問道：你爲什麼會從空中掉到我家來，大力士不慌不忙，並帶點驕傲的口氣答道：我今天到來你的家，就是你的福氣，太守又問，你的家住在那裡，大力士答道：我是歸善縣，老村旅，老村圩，譚角地村人，太守又問道：今天你有什麼事來到我家，大力士即將法童，帶他們一眾去博羅看戲的事，一一告訴太守，同時告訴太守道：等一會兒，法童一定會到這裡找我，那時太守就會見到法童，

人人稱奇，此事一瞬間，傳到瞧會總理事，總理事覺得愕然，他內心想道，這幾位小孩童，一定是神仙化裝而來，不敢怠慢，隨即親往招待，十分週到，並讓出棚前座位，給這班小孩童看戲，其時戲檯正演三國，劉關張兄弟大戰呂布，小童們看得十分開心，幾個小時後，戲已演完，日將落西，法童屈指一算，在回家途中，可能生事，知是那大力士多疑，而睜開眼睛掉下去的，法童知在心理，叫大家與來時一樣，將手扶在他肩背上，閉上眼睛，隨即騰空而起，向歸途前進，到了中途，果然不出所料，大力士開眼偷看，即時掉了下去，恰巧掉在歸善縣縣府中，即是現在之惠州府城，在太守宅舍天井中落下，但不會受傷，法童暫不理他，只與其餘小伙伴，不一會順利回到長崗嶺牧地上，腳一著地，小伙伴們一同睜開眼一看，不見了大力士，一齊都著驚了起來，法童安慰大家不用擔心，並對小伙伴們說道：大力士是掉落在歸善縣，太守家裡，不會掉壞，等一會兒，我去帶他回來。

再說太守那邊，那天太陽將落西山，太守閒來無事，正坐在堂上養神，突見空中有一個小孩童，掉入天井中來，身體卻不會受傷，老爺

小伙伴，在長嶺崗上牧牛，他屈指一算，博羅縣城正在演戲，他對伙伴們說道：『今天咱們一齊去博羅城看戲好不好』？大家齊聲答道，有戲可看怎麼不好，大力士隨口問道：你怎麼知道博羅城做戲，法童說：我的眼看到，耳也聽到，現在戲棚很熱鬧呢！大力士又問道：博羅縣距離這裡將近百里，你如何能看到聽到，莫非你有千里眼，順風耳，法童說：你們知道我從來不說謊的，我要騙你們做什麼，大家被說得半信半疑，有一位小伙伴又問道：這麼遠要如何去呢？法童說：只要你們聽我的話，我們就能夠去到，另一位又問道：牛兒要怎麼辦，是不是把牠們拴在樹下，法童說：我自有辦法，說畢，法童即在草地上劃了一個寬闊的大圓圈，劃好後，叫大家把牛兒趕進圈內，伙伴們一一照法童的吩咐，準備清楚，大家歡喜得在硼硼跳跳，此時法童叫大家來近身邊，扶在他肩膊上，大家一齊閉上眼睛，囑咐大家千萬不要睜開眼，大家一齊答應說『是』，說完後，法童領著伙伴騰空而起，向博羅縣城飛去，不一會，在戲棚近處降下，在熱鬧的人群中，大家看到這群小孩童，從天而降，覺得很神奇，大家圍籠前來觀看，

那裡，今早起來一張也沒有了，你昨夜蒸甜粄，一定是拿去當柴燒了吧，現新年已到，沒有桌椅，拿什麼去坐呢，外婆心理十分生氣，有口難言，差點要哭起來，法童知道外婆心裡焦急，就說道：新年到了，那些舊傢具太壞了，昨夜早就燒了，姐婆，你的棚上，不是放著很多新桌椅嗎？拿下來過新年啦，外婆知道棚上沒有新桌椅，他已說有，無妨上棚去試試看，果然不差，棚上放著許多新桌新椅，外婆喜得眉開眼笑，滿腦愁雲，一掃而清。

杯茶化雨

駕霧騰雲萬里行、杯茶化雨救羅城、府爺跪拜多誠摯、法力無邊聲譽宏

三月的春天，正值繁花盛開，長嶺崗一片紅艷，漫山遍野的蝴蝶在跳舞，蜜蜂在採花，濃密的林間，百鳥高歌爭鳴，山崗上顯得格外絢麗多姿多彩，這一年正是法童『宇德』十三歲的時候，他和四位牧童

住在外婆家，過新年，外婆要炊一大蒸籠甜粄，約一斗二升米，在籠巢鍋中須蒸六個鐘頭才熟，晚飯後，外婆把一大籠甜粄，放入籠巢鍋內，拿了大木柴，放進爐內生火，開始蒸甜粄，叫外孫看火，法童蹲在灶邊，反將木柴取出來，卻將自己的腳，放入爐內，腳即生起熔熔烈火，外婆一眼瞥見，嚇了一跳，恐怕外孫腳燒壞，立即走去把外孫的左腳拉出來，把火熄滅後，向他的腳看了又看，沒有半點受傷，外孫說：姐婆(外婆)你已看清楚啦！不用擔心，我的腳是燒不壞的，你去睡覺吧，我把甜粄蒸熟後才去睡覺，他那時又將右腳換進爐內生火，火燒得很猛烈，外婆心裡明白，這位外孫，不是一個普通的人，有許多法力，外孫又多次催促外婆，早點回房休息，次早，天亮後外婆起身，到灶前把鍋蓋打開，看見甜粄已蒸熟了，心裡十分高興，但發覺廚房裡的櫃檯和桌椅，一張都不見了，心裡著慌了起來，三步作二步走去，到外孫的房裡，喊醒外孫，氣急敗壞的問道，廚房裡的櫃檯桌椅那裡去了，外孫道：奇怪，昨晚我要睡時，已把門閂好了，爲什麼會不見，我也不明白，外婆說，廚房裡的桌椅，昨夜仍好好的放在

大力士和一班小伙仔，也來到這裡，他們聞知其故後，挺身而出，從牛背跳下來，走入人群中，探知大蛇之去處，大力士叫大家不用害怕，有法童在此，這條大蛇逃走不了的，法童走進竹林裡，看了一看，隨即發覺大蛇的藏處，法童走到大蛇的身邊，以很快的動作，伸手進去，捉住大蛇尾巴，把大蛇從竹林中拖出來，蛇受捉隨即猖狂掙扎反擊，把頭昇起有六尺高，張口如盆，舌頭伸出一尺多長，看的人爲法童揑一把冷汗，法童從容不迫的拿了一塊石子，丟進蛇口，大蛇將石子呑了下去後，身體忽然縮小得像圓鍊，法童把它放進竹筒內。

足膝入爐當柴燒　神通廣大

我國舊風俗，在年尾十二月廿四日的晚上，照例家家屋屋要拜灶君神，因爲灶君神，每年在那一天，須往上天，向玉皇大帝奏事（報告人間善惡），那時起，即是入了年假，人人都要說吉利話，新年已來臨，孩子們歡天喜地，家家屋屋炊甜粄，麥田村也不例外，這年法童

馴蛇

從前譚公河畔，到處樹木森森，林內藏著無數毒蛇猛獸，其中大蛇在每年之春天，更是常常走出林外覓食，附近人畜受害無窮。有一次，在清明季節，有一位養鴨青年，把鴨群放在河灘覓食，到傍晚才將鴨子趕回家，但發覺鴨子少了幾隻，任找不見，第二天又是如此，不明是什麼緣故，到了第三天，鴨群在河裡覓食時，他用心注意著鴨群的動靜，大約沒有多久的時間，鴨子群游到一處竹林的邊緣，突然間林內竄出一團黑影，鴨群受驚四散奔逃，少年定神一看，原來是一條龐然巨蛇，長約丈餘，身圓大如水桶，重量大約一百多公斤，青年見了，驚得魂不附體，把竹竿丟了，拼命而逃，一面走，一面叫救命，鄉人聞悉其故，一霎時，驟集了數十人，眼睜睜的見鴨子又給它吃了幾隻，沒人敢近前，蛇吃飽了肚子，慢慢的竄進河邊竹林內，把身子捲了起來睡覺，來人雖眾，不敢動它分毫，其中也有人帶有蛇葯，但龐然巨物，有誰敢去惹它，大家都心驚膽戰，那時，法童、

拿著鐮刀及拾柴工具，還帶了一隻狗，到九龍山砍柴，法童與一班小伙伴們隨在後面，到了山腳，那隻狗先入林中，突然間狗兒倒退了出來，搖著尾巴，一聲不響，人們對入山習性，很有經驗，看見狗兒不吠不響，全身軟綿綿的，一定是見有野獸毒蛇，大家心裡都有點害怕，正好小伙伴們跟了上來，山中老虎，聞了狗兒味道，奔出森林，看見狗兒，一聲咆哮，向狗兒猛撲過來，把大家嚇得魂不附體，心寒膽冷，手腳無措，把砍柴工具丟在一邊，大家正欲爭相逃命，在緊急關頭，法童忽現身站在前面，叫大眾不用怕，我在這裡，話聲未絕，那頭猛虎，舞爪張牙撲了過來，法童一閃，一轉身，以左手拉住虎尾，老虎拼命掙扎，皆不得脫，無可奈何，只好在地上轉圈子，說時遲，動時快，法童把虎尾夾得更緊更實，老虎無法脫，只好低頭咆哮吼叫，法童對虎說了幾聲，把虎尾一放，老虎不敢再作惡，搖頭擺尾，奔向山林而去。

擔，你才刈了一籮回來，你一定在山上玩耍吧，法童對外婆說，不要嫌少吧，已割了很多啦！外婆去晒吧，外婆去到地廳，就將竹籮內的草拿出來晒，但晒了一地廳滿滿，籮內的草依然如舊，外婆晒得很辛苦，滿身大汗，外孫走來對她說，草是晒不完，不用晒了，以後還要，我會再去割。

伏虎馴蛇

猛虎馴伏如家犬、騰蛇馴伏若縮絲

數百年前，人類未有槍炮，野獸十分猖狂，那時候，九龍峰，還是原始森林，山邊平陽除了少數田園外，鄉村週圍，盡是茂密林木，荊棘草叢，毒蛇猛獸，常常出沒其間，且因人口之稀少，野獸毒蛇，常常闖入鄉村，傷害人畜，十分嚴重，有一次，譚角地群眾，十多人，

一瞬間，化成很多魚兒，大家相爭捕捉，結果大家都捉得滿籃滿簍皆大歡喜，外婆更是快樂得無以言狀。

上山刈草

竹籮盛草晒不完、外婆晒草汗淋漓

秋末的早晨，天氣格外涼爽，習習微風，把麥田村邊樹葉，吹得沙沙作響，似在向人們打招呼，花兒臨風招展，在向人們微笑，一望無際的莊稼，像綠色的大地毯，更似一幅美麗的油畫，錦繡的山河，優美的大地，令人多麼留戀啊，麥田村農事已過去了，大家乘著農閑時候，趕快上山刈草，外婆叫外孫，跟著大家上山刈草，法童奉了外婆之命，也拿著一隻竹籮，跟著大家上山刈草，他到了山上，就在西南北四方，折了少許草放進竹籮裡，自己就爬在附近的大樹上，到下午，大家下山，法童也跟著大家回歸，回到家裡，外婆看見外孫，只拿著一隻竹籮回家，外婆看了很生氣，對她說：每個人都刈一

稔葉化魚顯法力、竹杆揮草盡清光

麥田村土地遼闊，一望無際，每逢農忙季節，全村人都忙個不了，他外婆家，也不例外，在某一年，時值插秧季節，外婆叫他去幫助打田堂（翻土耘田），他一口答應，並説請外婆放心，全部由我負責，但他卻天天同小伙們玩耍，或去河邊釣魚捉蝦，並沒有去工作，直至在下一天，就要插秧了，他外婆去田裡一看，野草滿田，荒蕪如舊，還沒有動工分毫，外婆覺得很氣惱，即刻去責問他，法童對外婆説，不用愁，我現在就幹，請外婆放心，這是小事，説完，就向田裡走去，手裡拿了一條竹刀，向田中揮了又揮，不但把田堂的雜草除淨，並把高低田堂，全部耘平，整齊有緒，回家告知外婆，田堂已作就緒，明天即可動手插秧。

第二天外婆全家去插秧，插得很快，一坵過了一坵，到了下午，日將落西山，仍未插完，仍存田尾，法童對外婆説，我看今天插不完，明天再來插吧！法童走在圳邊（小坑溝），摘了一把樹葉，撒在田尾，

家覺得非常飽了，但鍋裡的蝦，仍然如舊，不見減少，大家雖覺神奇，但心理明白法童眞是了不起。

泥漿敷牛肥而壯、外婆心裡樂開花

太陽下山了，牛兒仍拴在樹下沒放，牛兒又飢又渴，法童把牛兒牽到溪邊喝水，一面挖起爛泥塗在牛身上，一忽兒，牛兒變得又肥又壯，好像一隻大象，此時，大家見了哈哈大笑，大家都稱讚法童，法力無邊，大力士騎上自己的牛兒，領先跑回村裏，向他外婆報告這個好消息，外婆半信半疑，走出大門等著看，果然見外孫騎在牛背上，自己的牛變成又肥又壯，外婆歡喜得呵呵大笑，不知說什麼好，只用手在牛背不停的撫摸著，此事大家都知道，法童法力無邊，是天人下凡吧！

游來游去，此時伙伴們心裡都懷疑著，這鍋蝦煮不熟，一定是法童在作怪，大家一齊怪叫起來，對法童說，今天眞奇怪，有蝦煮不熟，請你快來幫忙吧，法童微笑著說，你們何無能幹，我代你們煮是可以，但你們千萬不要賴我吃掉，伙伴們齊聲答道，決不賴你，法童立即向爐內繼續生火，不一會，鍋裡的水，即已沸滾，滾一會兒，諒蝦已熟，大力士把鍋移放在草地上，待水冷了一些，才動手吃，大家都同聲感謝法童的幫忙，並叫法童一同吃蝦，法童說，我早已說過，今天我不捉蝦也不吃蝦，你們不用邀我，諒你們肚子已餓，快點吃吧，說完，法童立即爬到大樹上去坐，大力士叫小伙伴們，我們開始吃吧！即伸手去把鍋蓋打開，一看之下，鍋裡那裡有蝦，只剩鍋水，大家覺得很神奇，但大家心裡都明白又是法童在弄怪，大家叫法童來看，法童微笑著說，你們把蝦吃完了，叫我來看，你們又在懷疑著我，眞是豈有此理，大家又沒有看見他吃，只好啞口無言，大家擾擾嚷嚷，心理正在納悶，不知不覺之間，大家忽然看見鍋裡的蝦，仍在如故，伙伴們，已覺奇怪又感歡喜，大家紛紛動手，開始吃蝦，吃了很久，大

的工具，那時江南雨水充足，氣候溫和，不論是大小河流與池沼，到處都是魚蝦，要捕捉比較容易，那時候的江南，被譽爲「魚米之鄉」。

三月天氣漸漸溫暖，清徹見底的小溪，陣陣游魚，往來覓食，石邊棲息的小蝦，同時游出石外捕食小動物，這個期間，法童與小伙伴們，每天都來到小溪邊牧牛，乘机釣魚捕蝦，今天他們一夥，一到溪邊，大力士立即下令說，大家一齊動手，多捕魚蝦，以充我們豐盛的午餐，法童不理，不說，騎著牛兒，依然把牛兒拴在樹下，其他小伙伴們，同聲應答，大家一齊幹，說罷，大力士帶頭撩衣捲袖，到溪邊跳下淺灘，持著竹動起手來，惟獨法童，站在溪邊，看伙伴們捉魚，大力士向法童說，這裡很多蝦，快點下來幫助吧！法童只是不理不睬，大力士又邀他比賽，說：上次你能一石雙鷹，是你贏了，今天來比賽捉蝦，我是你的敵手，請快下來吧，法童答道，你們捉蝦，你們吃，我不捉也不吃，時間慢慢的過去，他們捉了很多蝦，起來後，他們分頭去找柴草，預備煮蝦，有的在洗瓦鍋，洗好後，隨即生火煮魚蝦，大約燒了很久，柴草將燒完，但鍋裡的水，冷涼如舊，蝦兒還在鍋裡

捕蝦—泥漿敷肥牛

有一天，法童往山嶺牧牛，而把牛拴在大樹下，不給它喝水，牛兒餓得很苦，天晚後，就把牛兒牽入牛欄，次日早天色才亮，外婆即起身，拿了尿杓和笨箕，去牛欄裏清理牛尿與牛屎，以作肥料，外婆去開牛欄一看，牛兒還躺著，還沒起來，外婆把牛兒牽出牛欄，發覺牛的肚子左右皆凹，才知牛兒昨天餓了肚子，本來每天早晨，牛尿一杓，牛屎一笨箕，今天一點都沒有，外婆手裏拿了工具，口裏不停的嘮叨，昨夜聽了村裡的孩子敘述，今天看了牛兒的情況，知道昨天的牛兒，確實沒有吃草，也沒有喝水，才會這樣，外婆即對法童說：我們全家靠它做工，才有飯吃，你昨天一定把牛兒拴在樹下，沒有給它吃草、喝水，牛兒給你餓死啦，從今後不可如此，每天一定要把牛兒餵飽，法童很誠意的接受外婆的勸責，並承認昨天把牛兒拴在樹下，自己到河裡去捕蝦，忘記給牛兒吃草，今天一定要把牛兒餵飽，外婆聽了點點頭，數百年前人們捕捉魚蝦，並不用什麼很好

就能夠上山擒虎，下海捉蛟龍了，這時恰巧天空中，飛來了二隻大老鷹，停在山坡的大樹上，吱吱地高叫，伙伴們熟識鳥性，老鷹飛在空中叫『天要出風』，停在樹上叫『天要下雨』，伙伴們要法童，顯一顯法力，把老鷹捉下來，法童很謙虛的說，鷹在大樹上，人一上去，它一定飛走，誰有辦法去捉它，話才說完，大力士卻拿了一個小石，向老鷹擲去，驚動了老鷹，向空中飛走了，而在空中不斷的盤旋，此時伙伴們一齊怪怨大力士，把老鷹驚走，那時法童卻撿來了一個石子，閉著眼，向老鷹擲去，叫一聲『著』正中老鷹，一石雙鷹，雙雙從空中掉下來，伙伴們一齊高興哈哈大笑，同時奔往捉拿，大力士跑在前面，首先伸手捉拿，那老鷹展開翅膀，張大鉤嘴，非常凶猛，和大力士搏鬥，大力士不提防，給它啄了一口，鮮血直流，被嚇退了，無人再敢惹它，后由法童，捉回家去豢養，半天的遊戲，在忙碌中度過，時值中午，小伙伴們騎著牛兒回家，回家後，伙伴們將事情經過告訴鄉眾，大家都不相信『眼見方為實、傳言語不眞』。

起很大的聲音，像山崩地裂一樣，驚動了山坡上的牛兒，法童把石頭拋上空中，大石落下時，法童以右手接住，一連數次的，右拋左接，左拋右接，把大石越拋變成越小，最後小得像一隻雞蛋，法童才把石放在地下，小伙伴，看得目瞪口呆，又驚又喜，一齊讚不絕口，大家心中都認爲他是一位天上下凡的人。

這時大力士，想試拿一拿小石蛋，雙手去拿時連動都不動，再盡力去推，也是不動分毫，法童又把石蛋拿起來，拋著玩，大力士走近法童，要法童將石蛋放在他的手上，法童對大力士說，這個不能試，如果一試，你的手就會斷的，大力士不相信，再三要求法童，給他試拿看，法童拗他不過，只得將石蛋放在大力士的左手，大力士一接，果然左手即時斷了，鮮血直流，大力士大聲哭了起來，伙伴們，都嚇得呆了，法童立即去找來了幾片葯樹葉，把大力士的手包紮起來，不一時其手即恢復原狀，幾片樹葉，妙若仙丹，伙伴們，個個歡喜得跳躍起來，大家都讚不絕口，齊聲說道，我們有了法童，天不怕，地也不怕，特别是大力士，更爲快樂，讚著，我們有了法童，在一起，我們

，這時伙伴們被嚇得目瞪口呆，怕他掉下來，跑了二十多分鐘，牛兒身疲力竭，停了下來，他即隨即翻了個筲斗，像一隻飛鷹，直沖雲端，又從雲端，翻滾幾十個筋斗跳下來，神奇罕見，伙伴們圍著他，稱讚他是一位新的孫悟空，從此伙伴們，稱他為法童，過了一會兒，伙伴們又在山坡上玩起拔河的遊戲，首先大伙仔，拿了一條牛繩，要伙伴們與他拉力比賽，小伙伴們個個躍躍欲試，山坡上響起一陣快樂的笑聲，大伙仔開始與二個小伙仔拉力，不一時，二個小伙仔不敵，大伙仔得勝了，又邀其餘伙伴比試，但誰都不是他的敵手，大伙仔得意洋洋，決要與法童比高低，他對法童說『我倆來比一比，看誰的力大』，說罷，把繩子遞給法童，法童很謙虛的說道，他們二個人，還敵不過你，我怎麼能與你比呢！大伙仔見法童不敢與他比，更自鳴得意，自吹自擂，要大家叫他做「大力士」。

此時法童不聲不響，看見山坡上有一塊大石，約一丈多長，一丈多高，一丈多寬的青石，他騰起身子，像一隻大鷹，飛落在大石面上，站定後，又跳了下去，二隻手把大石舉起，因石頭很大，移動時，引

十多年來，中國實行改革開放，各項事業，日新月異，氣象萬千，九龍峰祖廟，已煥然一新，一九八二年開始，已成爲惠東縣文物保護重點，已定名爲『九龍峰旅遊區』。開放后，遊人愈來愈多，獲各界男女，海外僑胞，極力幫助，捐資建設，深信今後，將會建設得更加壯麗。

試與悟空比法力，千古流芳萬代知。

石雙鷹

春風吹綠了大地，麥田村的早晨，山坡上的露珠，瑩光習習，鮮花盛開，蝴蝶飛舞，蟋蟀彈琴，鳥兒唱歌，山邊的小溪，像一條白銀河，向大地無限伸展，神州的春天，壯麗的山河，令人多麼可愛，大地如錦，綠草如茵，宇德與衆牧童，騎著牛兒，像一群馬隊，由一個大伙仔領隊，唱著歌兒，向山坡前去，到了山坡上，把牛兒放在山坡吃草，宇德雙腳站在牛背上，手握牛繩，如神馬一樣，在山坡上飛奔著

輛如流水，川流不息，人山人海，香煙旺盛，如雲霧之繚繞，禮炮聲鳴，似春雷之施雨，廟亭之熱鬧，似入春節，戀戀不捨，仙德巍峨，四方共仰，聖功浩蕩，萬民同沾，擇日勝國師，仙方勝華陀，福澤萬民，萬民康寧，普照四海，四海安樂，威靈遠播，九州沾恩，『聖澤九州，尖筆譚公超法界，神恩浩蕩，九龍得道顯威靈』，昔日僑胞乘船漂洋過海，有一次恰遇大風浪，前後數船，皆遇險而沉，惟有一船，有一位身上帶有譚公保身符，此船得仙聖之護佑，能逃過大難，後來以此人爲首捐獻金爐一個。

名翠尖筆天然美，九州遊客聞風來。

譚公仙聖，每年有四個勝會。農曆三月初五爲得道日，四月初八爲祝告吉日，六月廿六日爲聖誕吉日，八月十五日爲降筆誕日。遊客們不論五湖四海，你們只要誠心誠意恭敬祝拜，必獲佑護，合家康吉，凡事遂心，心想事成，萬事亨通。

中國廣東省惠州府惠東縣、九龍峰譚公仙聖歷史簡介

四海馳名，著蹟九龍峰祖廟——別稱尖筆庵，建於明朝初年，距今已有六百餘年矣。

譚公仙聖，姓譚字字德，出生於元朝末年，家離九龍峰不遠之仙村——譚角地。他小時常在外婆家牧牛，天眞活潑，勤勞勇敢，據『惠州府誌』記載與及世代流傳，昔日是位神童，聖功宏且遠，仙德顯而靈，神功高強，騰雲駕霧，伏虎馴蛇，石擊雙鷹，稔葉化魚，杯茶化雨，足膝生火，助民爲樂，爲民造福。

譚公仙聖，于童年得道，在今之『德道亭』。當時群眾爲了紀念而建此亭，每當良辰佳節群眾祭拜時，在亭生火，則山上冒煙，在亭邊宰豬，則山上鳴聲，眞是神奇罕見，後來才恍然明白，冒煙與鳴聲之處，是九龍峰結穴正位，乃生龍口，現爲仙聖正殿。

山色欲騰龍虎氣，松濤凝鳴鳳凰聲，有仙則名，有龍則靈，每逢佳節與誕日，人們不辭千山萬水，路途辛苦，四面八方，絡續而至，車

梁振南等，以后當再甄選多數位有能幹之人及肯做事之人襄理聖廟，以期聖廟將來能更發揚光大譽著泰疆。

了十多年，改建新塗庫后，由蔡松軒先生(哥興)任總理，大約任了十二年，后又由ปลัดดำ任總理，從一九六二年至一九七四年約十二年，ปลัดดำ與乩童鬧了意見而辭出，后承仙聖來乩，乩諭余三人入廟，主理廟務，三人是：(一)本人陳鐵林爲總理，直至現在，已廿四年。(二)中文秘書黃宏泰，已作故十多年。(三)方萬盛興爲財政，現亦已去逝。

余三人已受諭于仙聖，主理廟務，同時請了蔡松軒爲顧問，張譚振及鍾亞鈴爲正副廟主，羅譚金、傅譚信、林孝國、曾譚木等四位爲理事。

方萬盛興理財政約四年，因自己事務太多而辭，后由鄭良美之公子鄭錦發先生爲財政，后亦因私人生意太繁忙而辭職，繼由梁傳瑩先生爲財政，約理有八年時間，數年前因年老抱病而逝，刻下由汪金運先生爲財政，以上很多位理事及廟主均已仙逝。數年來余在各社團中物色得老實忠厚，能幹有爲之青壯年之士爲聖廟效勞。刻下除蔡譚有老市長爲顧問外，計新物色加入之青壯年，汪金運、吳華發、謝桂江，

之靈符及香灰、買來香爐，安置在茅屋中央之小桌上，朝夕點香膜拜，數年間平平而過，后來漸漸有人來扶乩問事，所問多準確，聲名日著，問者漸多，而茅屋太狹不能容納來人，結果重建一中型茅屋，不數年又再重建一間大型蓬寮，因譚公仙聖之顯赫鄰近府屬之善信，聞風而來者日眾，茅屋已不能容納四方八面湧來問事之人潮矣。

光陰似箭，日月如梭，一年過一年，譚公仙聖廟，香煙之旺盛隨歲月而進增，廟務日繁，埠眾善信漸漸參加維持廟務，而在一九五三年歲次癸己，譚公仙聖廟，由茅寮而改建成塗庫矣。在建廟之過程中，均由仙聖來乩指點，選日擇方向正柱之下基，一磚一瓦皆由仙乩指示，一年竣工，繼續建二傍棧房，再在一九五七年歲次丁酉二月初七日起工建伙食房，繼續建好宴客亭及七間病房，對醫病方面，據說醫好很多奇難雜症。一九六二年壬寅歲，挖建左邊之魚池，右邊魚池及鱉池神水用井亦同時開好，以上種種建築所費不貲，均爲埠眾善信之資助。

據說在第三次建新茅庵後，由鍾名古老先生，任第一任總理，約理

在一九九四年余與梁振南及傅譚信二位理事，拜訪一位九十餘歲老者鍾譚華先生，住在本埠甲攀素琳（กะพังสุรินทร์）三角，是本廟先時老理事，已于前年逝世，據其口述帶公爺靈符來什田之人及公爺歷史。

大約在一百十二年前，即公元一八八五年間，有一位惠州，鍾老伯『不明其名』在家鄉生活辛苦，日食難度。當時見很多人都是爲生活所逼而棄家，向海外找生活，而這位鍾老伯，亦起了離家之念，鍾老伯之家離九龍峰祖廟不遠，已要出遠路謀生，定當先向神明求問，以定行止。九龍峰祖廟，已是有名的顯赫神明，當然是問卜之最好去處，鍾老伯在向譚公祖廟問卜可以出外以后，先是去找了一筆費用，然后再去向仙聖求了一張靈符，並包了一包香灰隨身攜帶出門，以求護佑路上之平安，也求護佑前程之發達，百年前之飄洋過海，完全是乘搭大帆船出海，任其之隨風飄流，不幸者半途丟命，幸運者則可安達彼岸。這位鍾老伯，可算得到幸運之神護佑，平安來到泰國。最初是東奔西走，謀求日食，最後才來到什田，由人介紹，即在譚公仙聖廟之現址。首先搭了一個小型的茅寮定居下來，以種菜度日，將隨身帶來

董里府譚公仙聖

陳鐵林

譚公仙聖聲譽隆　座鎮什田市場東
有求必應香火旺　士農商學皆敬崇
歷史起原惠州府　元末明初一平庸
姓譚字德原名姓　聰明活潑異儀容
父母早逝成孤苦　外婆家爲牧牛工
放牧之間多奇事　異事多生稱法童
馴蛇服虎龜鳥拱　騰雲駕霧顯神功
鄉人明白非凡輩　十三年紀證仙蹤
惠州公署留府誌　決非詭言造憑空
州官人民爲報德　明初建廟九龍峰

威靈顯赫彼時起　風調雨順物產豐
乾隆皇帝蒞廟拜　咸豐皇帝並加封
六百餘年史悠久　顯赫至今無完終
惠州華僑帶香火　奠基什田百十冬(一)
建廟已六十餘載　地場廣闊花成叢
魚塘鰲池水蕩漾　鳥語花香木蔥龍
週末禮拜人擁擠　求財求運求亨通
新官赴任先謁拜　禱求前程官運鴻
誠心誠意求所愿　定能遂意慰心衷

註：(一)百十冬：譚公仙聖奠基于什田，已有一百一十年矣。

譚公仙聖歷史（二）古風

陳鐵林

百十年前惠州人
落業西勢董里府
朝日奉香夜膜拜
緣因顯赫招眾信
帶香火者姓鍾人
神靈客眾茅莊小
仙聖顯赫聞遠近
從此聲譽更遠播
一九五三癸己歲
建築費用雖鉅大
建廟過程聖乩諭
正座一年即工竣
當時仙乩有治病
近廿年來無乩童
善信問事由簽筊
刻下香火愈旺盛

帶了香火過南洋
香火供奉屋中央
無非求佑生活良
左鄰右舍互傳揚
起初家居是茅莊
只得改建中茅房
鄰府善信傳芬芳
求福求財來八方
建成塗庫灰棟樑
皆由善眾爭輸將
一磚一瓦皆照章
續建病室與貨倉
奇難雜症最擅長
醫病一事成外行
簽筊準確也周詳
善信皆是政要農工兵學商

譚公仙聖歷史(一)古風

陳鐵林

譚公仙聖廟堂皇
源出廣東惠州府
距離縣城十五里
迄今已六佰餘載
繼起明朝朱皇帝
仙聖本是平常人
外婆接來家撫養
幼年牧牛多神異
石擊雙鷹眞奇妙
泥漿肥牛外婆喜
博羅縣府遭火患
太守料是神仙化
事實証明非虛假

董里奠基歷史光
惠東縣境之田陽
九龍峰上建廟堂
時值元朝將滅亡
皇帝名姓朱元璋
年紀幼小失爹娘
稍長即當牧牛郎
降蛇服虎震鄉坊
樹葉化魚顯鋒鋩
足膝燒火蒸板漿
杯茶化雨救貨倉
贈物賜食賞冠裳
惠州檔案記周詳

รายชื่อคณะกรรมการ มูลนิธิธรรมคง ศาลเจ้าท่ามกงเยี้ย

譚公仙聖廟轄下譚公善堂理監事芳名表

顧問：林孝國

คุณยิม ธนังธีรพงษ์
ที่ปรึกษา

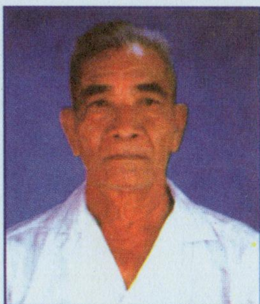
顧問：羅譚金

คุณข้ม เสาวภาคย์
ที่ปรึกษา

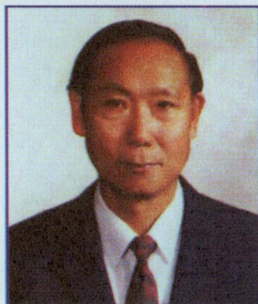
總理：陳銕林

คุณสมเกียรติ แซ่ตั้ง
ผู้จัดการศาลเจ้า

副監事長：傅譚信

คุณสิน บุญเจริญ
รองตรวจตรา-สอดส่อง

監事長：吳炎華

คุณรุ่งโรจน์ สว่างสมุทร
ผู้ตรวจตรา-สอดส่อง

รายชื่อคณะกรรมการ มูลนิธิธรรมคง ศาลเจ้าท่ามกงเยี้ย
譚公仙聖廟轄下譚公善堂理監事芳名表

泰文秘書：梁振南

คุณสายน้ำ เรืองปราการ

เลขานุการ

廟主：謝桂江

คุณสุนทร พงศ์เจริญทิพย์

ผู้ปกครองศาลเจ้า

理事：黃國昌

คุณเฉื้อง เถรว่อง

กรรมการ

財政：汪金運

คุณยื่น ว่องเจริญ

เหรัญญิก

董里譚公仙聖廟　七律　陳銕林

聖廟大門立正東　四方八面牆圍中
左邊二窟魚池地　右片一湖龜鱉叢
傍出大房為福食　前伸廣廈設餐廊
七間病房同時建　百十年來仙譽隆

譚公仙聖盛靈頌　七律　陳銕林

譚公仙聖廟朝東　董里奠基聲譽隆
賜譚子孫誠不少　成名譚輩實無窮
香煙陣陣沖霄漢　鞭炮聲聲徹上空
求利求安隨所願　誠心必應眾欽崇

สาธุชนผู้มีจิตศรัทธาจากทั่วสารทิศ มากราบไหว้ไม่ขาดสาย

ภาพด้านหน้า

รูปเคารพอันศักดิ์สิทธิ์ องค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย สมัยโบราณของจีน ได้อัญเชิญมาจากศาลาเทพเจ้า เต็ก เต๋า เต็ง มณฑลกวางตุ้ง ประเทศจีน โดยบรรพบุรุษชาวจีนที่อพยพมาสร้างฐานะหลักแหล่งในประเทศไทย คือที่ อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา เมื่อประมาณร้อยกว่าปีมาแล้ว **องค์ยุวเทพ ท่ามกุงหย่า** (สำเนียงเรียกของชาวพื้นเมืองจีนแคะ ถิ่นกำเนิดของท่าน) จึงประดิษฐานในศาลเจ้าท่ามกุงหย่า อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา ตั้งแต่สมัยนั้น ต่อมา พ.ศ. 2539 คณะกรรมการของศาลเจ้าใน อ.ตะกั่วป่า ได้บูรณะศาลเก่าแก่แห่งนี้ขึ้นมาใหม่ พร้อมกับทาสีรูปเคารพบูชาของ **องค์ยุวเทพ ท่ามกุงหย่า** ให้เป็นของใหม่ ทำให้ปิดร่องรอยความเก่าแก่ดั้งเดิม สานุศิษย์ชาว อ.ตะกั่วป่า นิยมเรียกท่านตามรูปลักษณ์ของรูปเคารพศักดิ์สิทธิ์ว่า องค์เทพสามแกละ สันนิษฐานว่าคนจีนโบราณคงสร้างตามบุคคลิกลักษณะอดีตสมัยตอนท่านยังมีชีวิต เครื่องทรงเป็นแบบเด็กชายชาวจีนโบราณ ทรงเกศา ผูกรัดผมแกละไว้สองข้าง

ภาพนี้ได้รับเอื้อเฟื้อจาก กรรมการศาลเจ้าท่ามกุงหย่า อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา

องค์ยุวเทพ ท่ามกุงหย่า

รูปเคารพ ประดิษฐานในศาลเจ้าท่ามกุงหย่า
อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา

บริเวณด้านหน้าศาลท่ามกงเยี้ย อ.เมือง จ.ตรัง